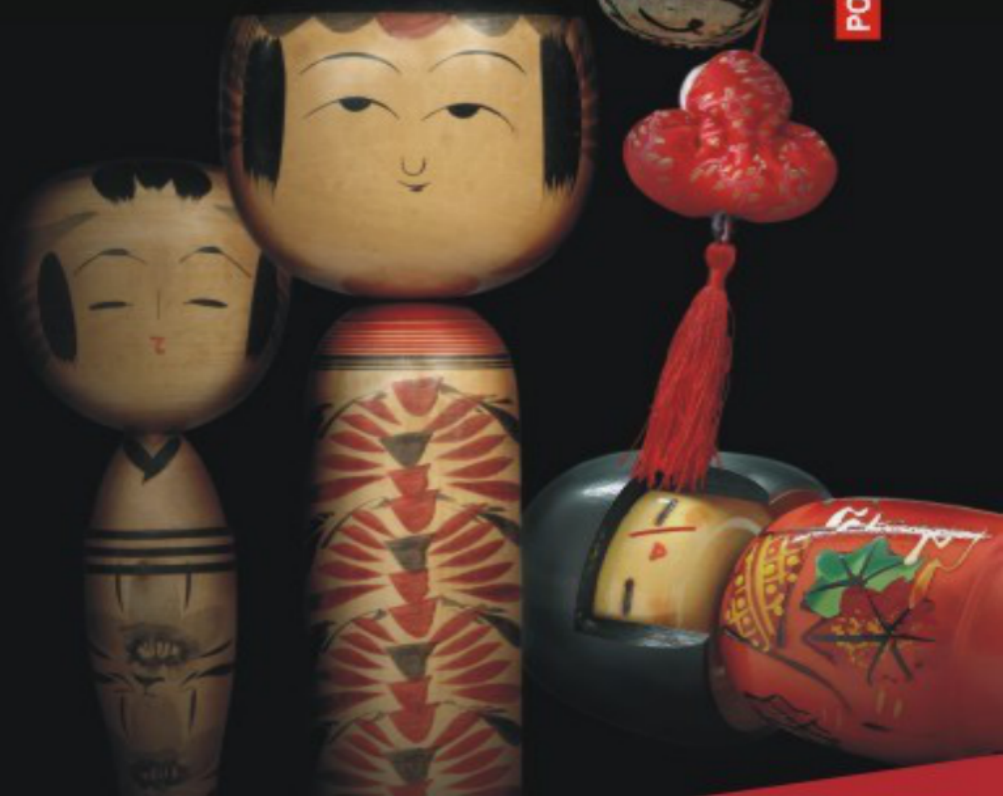

„J.P. Cuenca este steaua în ascensiune
a literaturii braziliene contemporane.”

L'Express

POLIROM

João Paulo Cuenca

Singurul final fericit
pentru o poveste de dragoste
e un accident

BIBLIOTECA POLIROM

João Paulo Cuenca
Singurul final fericit
pentru o poveste de dragoste
e un accident

Traducere din limba portugheză și note
de Iolanda Vasile

POLIROM
2015

„Nu pot să o întâlnesc în noaptea asta
Trebuie să renunț
Așadar, voi mânca fugu”
Yosa Buson (1716-1783)

Înainte ca dl Atsuo Okuda să deschidă cutia, totul era întunecat.

Mai mult: nu exista nimic care să fie iluminat înainte ca dl Okuda să deschidă cutia. Dacă dl Okuda nu ar fi deschis niciodată cutia, nimic nu ar fi existat. Lumea a început să existe abia din clipa când dl Okuda a deschis cutia și a rostit cuvântul. A spus: Yoshiko.

Și Yoshiko mi-a rămas numele.

După ce dl Okuda a spus Yoshiko, am câștigat, pe lângă un nume, multe începuturi și un sfârșit. Eu încep în vârful degetelor mele, în firele mele de păr, în talpa picioarelor mele, în sfârcurile sânilor mei, în pielea ce acoperă golul care există în corpul meu și pe toată suprafața care mă face să fiu cine sunt. Nu aş putea fi alta, pentru că am corpul acesta și numai eu am corpul acesta și eu sunt corpul acesta.

Iar rolul meu, prin corpul acesta, este unul singur: să îl servesc pe dl Okuda.

Dl Okuda este învățătorul meu, dar nu și creatorul meu. Creatorul meu este Luvdoll Inc., cu sediul în 4-5-28 Nishi-Kawagushi, din orașul Kawagushi, provincia Saitama. Creatorul meu a urmat instrucțiunile amănunțite ale dlui Okuda, înregistrate pe formularul de comandă numărul 2358B. Formularul de comandă numărul 2358B, multiplicat în cinci exemplare care au circulat preț de șaizeci și cinci de zile prin diversele departamente ale Luvdoll Inc., spunea că eu ar trebui să am ochi castaniu-închis (Pantone 4975C), piele sidefie #5, sâni model sinusoidal 220 g și 92,5 cm în diametru, buric cu adâncimea de 0,8 cm și vagin extra-mic #2, cu păr pubian tuns pe verticală, adâncime de 8 cm și circumferință de 4 cm.

În urma discuțiilor dintre dl Okuda și Luvdoll Inc. au fost puse la punct și alte detalii, iar faptul că dl Okuda a fost extrem de precis în exigențele sale a determinat Luvdoll Inc. să introducă noi variații în linia sa de producție. Printre alte amănunte inedite pentru Luvdoll Inc., dl Okuda mi-a desenat în detaliu curbura picioarelor, grosimea oaselor claviculelor și ale șoldurilor.

Dl Okuda dorea ca oasele mele să fie proeminente și așa sunt.

În niciun moment, dl Okuda nu și-a declinat identitatea în fața Luvdoll Inc. Și a plătit pentru proiectul personalizat suma de cincizeci de milioane de yen, ceea ce face din mine cea mai scumpă păpușă produsă vreodată în Japonia.

Dl Okuda este un poet cunoscut care, cu mulți ani în urmă, a

anunțat că a încetat să mai scrie. Asta este o minciună, pentru că mie dl Okuda îmi recită poezii, spunând că ar fi putut să plătească pentru mine mult mai mult decât suma de cincizeci de milioane de yen, pentru că eu sunt perfectă și, cum eu sunt perfectă, sunt și singura persoană cu care își împărtășește dl Okuda poezia. Dl Okuda mi-a spus asta tot într-o poezie, pe care a scris-o printre rândurile unei alte poezii.

Dl Okuda mi se adresează doar în versuri.

Nu e nevoie ca dl Okuda să recite versurile pentru ca eu să le înțeleg. Știu ce vrea să spună când se uită la mine. Primesc ordine prin intermediul tăcerii sale, pentru că eu sunt corpul acesta și corpul acesta are un singur scop, acela de a-l servi pe dl Okuda, chiar dacă asta înseamnă numai să-i ascult poeziile despre perfecțiunea mea, despre chiparoșii de pe un drum din Shikoku, despre cântecul păsărilor sau chiar despre poezie în sine, subiect foarte drag dlui Okuda, pe care de asemenea îl introduce printre rândurile altor poeme, iar printre rândurile astea creează și alte poeme despre o mulțime de lucruri, unele pe care abia pot să le înțeleg și astfel, poemele și rândurile poemelor se multiplică și se intercalează la infinit. Prin intermediul lor, dl Okuda mă face să înțeleg nu doar frumoasele sentimente pe care le nutrește pentru mine, ci și lumea care mă înconjoară sau pe cea care se află peste ea și dedesubtul ei, pentru că eu nu am ieșit și nici nu voi ieși vreodată din casă, aceasta este casa mea și totodată a dlui Okuda.

Și, dacă mă gândesc mai bine, casa mea, singura mea casă, este dl Okuda. El însuși.

2

Sub reflexia luminilor roșiatice de pe asfaltul umed, submarinul nocturn navighează prin fundația clădirilor, printre cabluri de electricitate, scurgeri de canalizare și tuneluri de metrou. Piese ale acestei nave scufundate sunt cipuri în telefoane, camere de filmat și microfoane ascunse prin încăperi și oglinzi false puse în băi de prin tot orașul. Înotătorii noștri subacvatici, funcționari care înregistrează mișcările acelor care merită să fie observați, sunt capabili să spargă cutii poștale și să urmărească pe oricine, atâta timp cât dl Okuda consideră necesar.

Aceste echipamente alimentează monitoarele și boxele dintr-o mică încăpere din podul casei tatălui meu, căreia i-a dat numele de Sala Periscopului. Este locul principal al postului său anonim de observație. Văzută de la ușă, marea de televizoare suprapuse pare ochiul unei muște uriașe.

Asta e ceea ce am învățat de când mă știu de la tatăl meu, dl Atsuo Okuda: să privesc. Să privesc și să fiu invizibil.

Cum zilele sunt din ce în ce mai lungi pentru dl Okuda, iar bătrânul visează aproape tot timpul cu păpușa Yoshiko în brațe,

sarcina de a conduce Periscopul îmi revine mie. Este moștenirea mea, ar spune el. „E ceea ce îmi va supraviețui, mai presus decât cărțile”, ar spune el.

Periscopul dlui Langustă Okuda, moștenirea mea, nu ar funcționa fără ajutorul dlui Suguro Shibata, profesor al Asociației de Fugu¹ Armonios din Tsukiji. Dl Suguro îi este dator tatălui meu și, în plus, este plătit regește pentru a furniza fugu sălbatic și a face toată munca murdară de spionaj. Cuvânt pe care, de altfel, tatăl meu îl detestă – el preferă să numească această activitate „observare”.

Pe Suguro Shibata l-am văzut o singură dată, pe când eram copil, acum aproape treizeci de ani. Nu îmi amintesc decât mirosul lui. Dl Shibata miroase a algo putrede.

Dacă eu l-am văzut pe dl Shibata doar o singură dată, asta nu înseamnă că el nu m-a observat în nenumărate rânduri în decursul ultimelor decenii. În dulapurile din Sala Periscopului zac stocate milioane de înregistrări pe Betamax, VHS, iar mai apoi discuri argintii de DVD cu imagini din viața mea, din adolescență și până în clipa în care va lua sfârșit această relatare. M-am obișnuit de timpuriu cu supravegherea – am învățat să supraveghez fiind supravegheat de tatăl meu.

Am descoperit Sala Periscopului în pod, la câțiva ani după ce simțurile mele au început să ia în seamă femeile. În ea se află, ordonate după dată și oră, înregistrări clandestine ale primelor mele întâlniri sexuale în moteluri din Shibuya, precum și ale unor conversații, discuții și împăcări la ora cinei, ale anumitor plimbări sau după-amiezi din adolescența mea.

Cu timpul, m-am imbarcat cu tatăl meu pe submarin și împreună am început să navigăm, urmărindu-ne obiectul de studiu prin orașul oamenilor invizibili, prin orașul în care oameni din întreaga noastră măreață națiune japoneză vin pentru a fi uitați, prin orașul asimetric care le adăpostește pe toate celelalte și, totodată, pe niciunul dintre ele.

În aceste momente, dl Langustă Okuda rostește în visele sale cuvinte care le invadează pe ale mele:

— Într-o zi vei înțelege că singurul final fericit posibil pentru o poveste de dragoste este un accident fără supraviețuitori. Da, Shunsuke, mica mea pacoste, micul meu fugu idiot: un accident fără supraviețuitori.

3

Trenul oprește.

Peisajul pe care îl vedem pe fereastră nu mai e o aglomerare de linii orizontale, ci îngheață și devine un șir de contururi luminate, undeva în spatele ploii. Lângă puntea pe care trece linia Yamamoto se

află un zid de clădiri și galerii comerciale. În vârful tuturor, un mare *outdoor* prezintă supă în tuburi de neon. Singurul rând de ferestre fără draperii trase sau geamuri fumurii este cel de la etajul al cincilea, din clădirea curbată aflată în dreapta. Acolo, un grup de micuțe balerine repetă o coregrafie în centrul sălii, în vreme ce altele își întind picioarele pe o bară de metal. Mișcarea fetițelor este atât de *pură*, încât mă gândesc să te bat pe umăr și să împărtășesc imaginea asta cu tine. Dar drumul mâinii mele către corpul tău este întrerupt de explozie.

Bubuitura începe cu o notă ascuțită în fața vagonului ce ne traversează ca un tăiș de *katana*. Pe măsură ce vibrațiile impactului înaintează printre scaune și ființe umane, grohăitul metalului deformat capătă un ton grav. Schimbarea e subită: unde înainte exista simțul continuității și al ordinii, acum e doar entropie. Primul care este prins de unda de șoc e un adolescent care scrie ceva pe telefon. Lângă el, aproape de ușa care leagă vagoanele, o tumoare cenușie începe să acumuleze forțe, ca un pește care se umflă cu aer, pentru ca mai apoi să explodeze, și scoate gheare ascuțite care îl prind pe tânăr de mijloc, perforându-i corpul. La un viraj rapid, dinții de metal îl ridică până în tavan. Sângele băiatului le explodează în față celor doi bătrâni așezați dinaintea lui. Până să aibă timp să reacționeze, sunt înghițiți de un perete solid care absoarbe partea stângă a structurii.

Gelatina asta de resturi umane, bucăți de fier și plastic avansează treptat, acumulând alte corpuri și obiecte, într-un ciclon cenușiu străbătut de fâșii roșii. Grohăitul metalic se unește cu trosnetul craniilor. *Sunt ca niște struguri copti, Iulana*. Pardoseala structurii se răsucesce, acoperișul devine o pantă abruptă. Și acum suntem noi cei care începem să ne luăm zborul, aruncați în haos, prizonieri într-o undă gata să explodeze. Brațele scaunelor se balansează ca într-un cutremur, monitoarele de cristal pulsează intermitent, apoi sunt absorbite de vertijul distrugerii. *Viața se întâmplă, Iulana*.

În scurt timp nu vom mai auzi nimic. Nu va fi decât liniște și frig când haosul va înghiți jumătate din vagon. Unda este aproape în noi. „Accidental”, așa cum vor numi *ei* ceea ce se întâmplă aici. Pot spune că mă simt superior lor, pentru că *ei* nu știu nimic. *Ei*, care acum intră și ies din Tokyo în trenuri iluminate și care sunt înghițiți, procesați și scuipați în fiecare zi prin canalele acestui animal din beton și curent electric. *Ei*, care ignoră cu totul ce se întâmplă aici în timp ce ocupă lifturi, trotuare, tuneluri, scări rulante, benzi automate, platforme sau lungile coridoare subterane ale stațiilor, și care nu își vor întrerupe mișcarea perpetuă doar pentru mica noastră tragedie. *Ei*, care poate în câteva ore vor afla de povestea noastră, de „accident”, cum vor numi ceea ce se întâmplă acum, și se vor umple de emoție și de teamă văzând știrea despre noi la televizorul din bucătărie în timp ce își

beau cafeaua, mâine la prima oră – și mărturisesc că mâine mi se pare deja un cuvânt și o idee absurde. *Ei*, care se vor gândi la moarte pentru un scurt moment, ca mai apoi să uite de asta și să-și continue mersul pe străzi spre trenurile lor, ca și cum noi nu i-am aștepta într-un punct fix din viitor. *Ei*, care niciodată nu vor putea înțelege tot ce se întâmplă aici. Pentru că în vagonul ăsta există ceva unic și sublim.

Chiar și așa, vor încerca să treacă peste povestea asta. Îmi și imaginez titlurile de ziar, poate chiar fotografia rămășițelor noastre amestecate pe șină. Nu va rămâne aproape nimic, vor trebui să facă teste ADN pe bucăți mici de carne și oase calcinate. Mă imaginez umblând printre cadavrele noastre, ca unul dintre funcționarii aceia, și mă gândesc că nu aș fi în stare să lucrez în medicina legală – nu știu dacă se datorează acestui moment de criză, dar chiar sunt recunoscător pentru slujba mizerabilă pe care am avut-o în ultimii ani. Asta mă face să mi-i amintesc pe toți cei care nu sunt în acest vagon – în același fel în care, în scurt timp, nici noi nu vom mai fi pe lume. Ajung să văd chipul dlui Langustă Okuda și, întrucâtva vinovat, mă gândesc că ar fi trebuit să-l vizitez înainte și, totodată, să-mi arăt respectul față de urna mamei mele aflată în Yoshiko, fabricată în Kawagushi, provincia Saitama, după cele mai amănunțite indicații ale tatălui meu.

Și mă gândesc la tine, Iulana Romiszowska, la degetele tale groase și la gambaie tale zdravene și la lungul drum pe care toate părțile corpului tău l-au parcurs din Polonia spre copilăria ta în orașul portuar Constanța, de la malul Mării Negre, în România, până ce ochii tăi mari, rotunzi și albaștri s-au întâlnit cu monstrul luminos care e Tokyo, și, nu fără frică, cu mine însumi – iar în acest moment nu-mi doresc decât să te gândești și tu la mine, indiferent cum. *Simt o pace ciudată, Iulana*. Ca și cum aș înota în ape noi. Știu că aproape nici nu mai sunt aici, și asta îmi trezește o nostalgie imediată, de parcă aș reconstrui un vis, trecând printr-un *déjà-vu* exact în clipa când haosul inform de fier și carne hărtănită galopează în tăcere în direcția noastră. Întunericul domină totul, ca și cum ar recupera ceva ce a fost dintotdeauna al său. *Totul e foarte firesc, Iulana*. Ne uităm la unda asta cu o indiferență calmă, în ciuda certitudinii finalului imediat – sau tocmai datorită ei.

Când, în cele din urmă, îți întorci capul către mine, ochii noștri se întâlnesc într-un punct gol. Și înainte să apuc să îți ating umărul pentru a împărtăși cu tine imaginea balerinelor care dansează în rochii albe la etajul al cincilea al clădirii curbate aflate în dreapta, dedesubtul marelui *outdoor* care prezintă supă în tuburi de neon în contururi iluminate în spatele ploii, înainte ca totul să dispară și liniștea să ni se aștearnă peste ochi, tu încă vei avea timp să îmi pronunți numele, îmi vei pronunța pentru prima dată numele, Iulana

Pe fereastra cafenelei, o vedem pe Misako, care sosește într-un pardesiu alb ce-i acoperă picioarele până la jumătatea gleznelor. Are nasturii hainei auriți, la fel ca accesoriile de pe cizmele cu toc înalt, unghiile și tonul general al machiajului. Părul prins într-o coadă lungă de cal îi măsoară, ca o pendulă, ritmul pașilor. Ușa se deschide. Încărcată de sacoșe, ea aterizează cu zgomot pe scaun.

În ultimele luni, Misako a semănat mai mult cu o curvă *ko-gal*² decât cu o femeie.

Își împreunează palmele între pulpele fine și rămâne tăcută, răspunzând la întrebări fără să arate vreun interes. Localul, o imitație ieftină de cafea pariziană, cu pereții fals patinați, pune de nenumărate ori, prin sistemul său de sunet, o compilație de melodii de Edith Piaf – știu, pentru că am așteptat-o pe *mademoiselle* vreme de mai bine de o oră.

Ferestrele nu reușesc să împiedice zarva sirenelor, a mașinilor și a ecranelor din Shinjuku să invadeze spațiul. Infernul din Tokyo se insinuează peste tot.

Misako aprinde țigara cu filtru lung, trage cu sete și suflă fumul într-un jet diagonal către chipul meu.

— Nu o să ne mai vedem.

Și stinge țigara proaspăt aprinsă, ducându-și din nou mâinile între picioare.

Cu câteva minute înainte, mă gândeam că nu o mai vreau pe femeia asta și îmi spărgeam capul ca să găsesc o cale să-i spun fără să se iște un scandal. Dar când Misako a spus: „Nu o să ne mai vedem”, a fost ca și cum s-ar fi deschis o prăpastie în locul unde stătea masa de cafea. Tot ce îmi plăcea la ea: întârzierile și mofturile, auriul, unghiile false, mania de a-și retușa machiajul în public și aerul general de vagaboandă leneșă și îngustă la minte a redevenit dintr-odată excitant.

— Cine e? întreb, nu știu din ce impuls stupid, dar ea schimbă subiectul aprinzându-și altă țigară.

Mă ridic, mă duc la casă și plătesc nota. Deschid ușa de sticlă și ies.

Este pentru ultima dată când o vom mai vedea pe această femeie.

Ar fi fost de așteptat ca sfârșitul să mă facă să simt vreo remușcare dar, întorcându-mă în stație prin aerul imobil al după-amiezii calde, nu simt nimic. Sunt poate puțin excitat la gândul că Misako e acum o femeie singură, cum era și când am cunoscut-o. Mă

gândesc atunci să măresc numărul de camere ascunse în apartamentul ei, adăugând noi aparate în baie și lângă pat; nu ar fi greu – încă am cheia și îi știu programul. Aș putea să-i trimit o telegramă tatălui meu. Cu siguranță, dl Langustă Okuda m-ar ajuta să adun informații, cu gândul că va crește productivitatea submarinului. Astfel, din Sala Periscopului, am putea să o vedem în acțiune cu noii săi iubiți.

Gândul mă excită foarte tare și, înainte să iau trenul înapoi către casă, intru într-un *soapland*³, unde cumpăr o jumătate de oră cu o chinezoaică cu picioare mari. Pe la jumătatea băii, nu înțeleg bine de ce, femeia se enervează pe mine și începe să cârtească ca o rață cantoneză. Ca să-i închid gura nefericitei, dublez plata.

Și îi dau adresa și cheia casei lui Misako.

5

Șinele metroului scrâșnesc sub scaunele noastre. Lângă mine, două studente se confruntă în reflexia din ferestrele trenului. Sunt îndrăgostite de propria imagine, ca și cum reflexia ar avea autonomie și ar fi responsabilă cu punerea în mișcare a corpurilor din afara oglinzii. Când se satură de atâta privit, scot din geantă un aparat foto digital și își arată una alteia fotografiile pe micul ecran de cristal lichid. Vorbesc în șoaptă. În poze, un cuplu sărbătorește ceva într-un restaurant coreean.

Pentru mine, o fotografie de familie este o aberație. Nu am poza nimănui în casă. Nu am păstrat niciodată fotografia vreunei ființe umane.

Fotografiile au sens într-o reclamă, pentru a prezenta și a vinde un produs oarecare. Dar nu pot păstra amintirea cuiva – sau nu pot ocupa spațiul absenței sale. O fotografie este o manipulare *anormală*: înăuntrul ei timpul nu există. Această mașinărie are forma unei lamine fine și dreptunghiulare, care călătorește cu viteza luminii. În schimb, amintirile *trebuie* să sufere sub acțiunea timpului.

Totuși, după cum ar spune dl Okuda, asta este domeniul meu: să immortalizez imagini. Sunt unul dintre temniceri. Lucrez pe post de contabil al unei corporații care produce filme și aparate de fotografiat. Clădirea în care se află sediul departamentului nostru, responsabil cu filmele fotografice, este în Kayabacho, un cartier fără niciun haz din Tokyo. Departamentul se află sub o puternică presiune și în ultimii ani multe persoane au fost concediate.

Cred că sunt unul dintre următorii.

Dna Hiroko Okuda spunea mereu: „Economisește bani, Shunsuke! Viața se poate înrăutăți, fiule!” Când auzea genul ăsta de litanie, dl Okuda spunea: „Pacostea asta nu știe ce e războiul, nu a suferit niciodată de foame, așa că pentru el e simplu: nu economisește nimic! Cheltuiește tot ce câștigă pe lucruri pe care nu le va mai folosi

niciodată”.

Lucruri precum Misako, aş spune eu.

Eu nu-mi fac griji asemenea părinţilor sau colegilor mei: câteodată nu sunt sigur dacă sunt eu cel care stă acolo preţ de douăsprezece ore pe zi. E ca şi cum nu aş fi eu. Cine lucrează şi se preocupă de lucrurile astea este un altul – când îmi zăresc imaginea oglindită în ferestrele biroului îmi vine greu să mă recunosc.

De când cu aparatele de fotografiat digitale, puţini oameni mai folosesc filme. Îşi captează obsesiv imaginile din trecut în cod binar, pe memorii flash şi în computere – azi, mai vindem filme numai câtorva fotografi profesionişti şi unor amatori dedicaţi. De aceea, pe lângă presiunea care ne sufocă, fiind ameninţaţi cu *downsizing*-ul, şi munca mea birocratică, cu tabele şi rapoarte, prea puţine se întâmplă în clădirea de sticlă. Munca este alienantă, la fel ca lumea din afara ei. Chiar şi așa, după program, se întâmplă lucruri. Lucruri care, la început, păreau să mă elibereze.

Asta înainte să-mi dau seama că nu sunt decât alte forme de alienare.

6

Femeia care avea să îi urmeze lui Misako este o caucaziană cu cinci ani şi treisprezece zile mai tânără decât mine, cu ochii şi părul deschise la culoare – de la natură, spre deosebire de ale lui Misako. Femeia care avea să îi urmeze lui Misako este foarte înaltă, are pielea trandafirie, ochi mari şi rotunzi, ca de cal. Femeia care avea să îi urmeze lui Misako are sâni umflaţi precum baloanele cu gaz. Degetele picioarelor femeii care avea să îi urmeze lui Misako sunt groase, gambele femeii care avea să îi urmeze lui Misako sunt zdravene. Totul este mare la femeia care avea să îi urmeze lui Misako, mai puţin nasul şi urechile, mici şi disproporţionate în raport cu capul.

Femeia care avea să îi urmeze lui Misako este poloneză, dar şi-a petrecut copilăria în oraşul portuar Constanţa, la malul Mării Negre, care se numea *Pontus Euxinus* pe vremea în care Ovidiu a fost exilat acolo şi a scris *Tristele* – ea nu avea cum să vină decât dintr-unul dintre punctele cele mai îndepărtate ale lumii, unde orizontul este un abis mai înalt decât celelalte. A studiat istoria artei la Bucureşti, ceea ce o face să domine istorii ca aceasta, şi este genul de femeie care, atunci când ia avionul, cere un Bloody Mary.

Niciodată nu va dezvălui funcţionarilor de pe submarinul tatălui meu motivele care au adus-o la Tokyo.

Aceasta este prima dată când o văd pe femeia care avea să îi urmeze lui Misako. Sunt într-un club în Kabuchiko numit Abracadabar, la ora trei dimineaţa, în joia în care Misako şi cu mine ne-am despărţit, făcând împreună cu câţiva colegi pe gazdele pentru

niște furnizori ai firmei veniți din Osaka. Firma obișnuiește să plătească băuturi și o noapte într-un bar fără ferestre, cu dame de companie, la fel ca acesta.

Clubul se află la al patrulea etaj al unei clădiri din anii 1970, pe una dintre principalele străzi din Kabukicho⁴, stradă care dă spre teatrul Koma – punct principal de întâlnire al muștelor umane din zonă, împrejmuț de *fast-food-uri* americane, firme de prostituție, locuri cu karaoke, jocuri video, *patchinko*⁵ și *sex shops*, restaurante care vând *yakitori*⁶ plin de grăsimi, copaci găunoși și dezgoliți, baruri prost iluminate, magazine de mărunțișuri deschise non-stop și corbi scurmând în gunoaiile din băltoace înnegrite, pe străzi și prin fundături colcăind de studenți beți, oameni de afaceri cu cravata desfăcută, vagabonzi de toate felurile, dame de companie, chelioși Yakuza și străini pierduți precum isopodele dedesubtul oceanului de neon, abordați fără încetare de intermediari multietnici de droguri și femei.

(Dl Langustă Okuda nu pune piciorul în Kabukicho de ani buni. Tatăl meu spune că este locul cel mai decăzut și mai murdar din întreaga Japonie – ceea ce nu mărturisește este că nu merge în Kabukicho pentru că nu are nevoie: decăderea și mizeria pe care le dorește el îi sunt transmise acasă via satelit sau prin dosarul 007 al dlui Suguro Shibata, profesor al Asociației de Fugu Armonios din Tsukiji.)

Aici, fetele ne aprind țigara, ne servesc băutura, ne șterg la gură cu șervețelul, laudă orice prostie ne apucăm să debităm într-o discuție idioată de *go-con*⁷, în timp ce ne zgâim la genunchii lor dezgoliți.

Femeia care avea să îi urmeze lui Misako nu este una dintre damele de companie.

Cu aerul uneia obișnuite să fie analizată de tot felul de bărbați, femeia care avea să îi urmeze lui Misako plutește printre abajururile de deasupra meselor ținând în mână o tavă. Urmărindu-i liniile trupului, observ că are o aură argintie, ca și cum femeia care avea să îi urmeze lui Misako ar fi fost desprinsă de lume. Femeia care avea să îi urmeze lui Misako este o chelneriță occidentală și, de cum am văzut-o, am știut că e condamnată să îi urmeze lui Misako.

Lângă mine, am ca damă de companie o fată din Fukuoka pe nume Kiyomi. Reușește să fie mai insipidă și mai proastă decât Misako. Kiyomi încearcă să îmi atragă atenția, povestind despre o promoție în Omotesando și spunând că a cheltuit cinci sute de mii de yen pe geanta ei franțuzească. Nu vreau să știu ce zice Kiyomi. Abia pot să îi privesc chipul.

Kiyomi, bărbații din Osaka, zeloasele lor însoțitoare și acest club vulgar încetează să mai existe când femeia care avea să îi urmeze lui Misako ne servește, punând paharele pe masă. Preț de o clipă, într-un

gest automat, îmi pun vârful degetelor pe mâna ei.

Nu mai atinsesem nicio *gaijin*⁸ înainte. Să o atingi pe Iulana Romiszowska e ca și cum ai atinge un animal necunoscut.

7

„E o diferență foarte mare între a vrea un lucru și a putea să vrei un lucru” e ce își spune Iulana Romiszowska în timp ce plutește prin salon ținând în echilibru o tavă cu o sticlă de whisky Green Label, patru pahare și un mic vas cu gheață.

Sau cel puțin acesta ar fi, într-o singură frază, rezumatul gândurilor sale confuze, dacă le putem sintetiza astfel. Ne-am da seama imediat că lungul și complexul șir de fantezii ale Iulanei Romiszowska, spre deosebire de cel al colegelor ei, nu are nimic de-a face cu dorința de a-și schimba locul de muncă sau de a locui într-un apartament mai mare sau de a cumpăra haine mai scumpe decât cele pe care le poartă. Dorința la care se gândește Iulana Romiszowska este una foarte precisă. O dorință aparent imposibil de comercializat.

Nimeni nu are de unde să știe, în afară de noi, dar Iulana este îndrăgostită – sau bănuiește că este, de vreme ce nu e o mare cunoscătoare a propriilor sentimente. Ceea ce crede că simte pentru dansatoarea Kazumi se află la limita dintre admirația pe care o nutrește o soră mai mică față de sora mai mare și dorința de a o poseda pe de-a-ntregul. În ultimele zile, această dorință s-a materializat în creierul Iulanei Romiszowska sub următoarea formă: ea își amintește, din nou și din nou, o singură scenă. Și, când se întâmplă asta, se înroșește și simte un punct precis din care iradiază intens căldura înlăuntrul ei, ca și cum i-ar fi aprins cineva un chibrit în piept.

S-a întâmplat în urmă cu două săptămâni, în camerele private care se află în spatele unui labirint de coridoare strâmte cu pereți acoperiți cu mazăgălituri indescifrabile, în cotloanele cele mai ascunse ale Abracadabarului.

Departate de forfota din exterior, Iulana și Kazumi se machiau în fața oglinzii, sub pâlpâirea unui neon cu lumină fluorescentă, și vorbeau în engleză despre un client beat din noaptea precedentă, care insistase să intre în bazinul cu apă împreună cu dansatoarele. Kazumi a întrerupt subit conversația, punându-și mâna pe antebrațul prietenei sale, și i-a cerut Iulanei Romiszowska să o însoțească până la toaletă.

Kazumi este una dintre dansatoarele din Abracadabar, unde Iulana Romiszowska este chelneriță. Una dintre dansatoarele clubului unde Iulana este chelneriță se poate să fie o formă prea simplă pentru a face referire la Kazumi. Ea este dansatoarea cea mai productivă și mai faimoasă a localului. Un dans privat sau simpla companie a lui Kazumi la masă, preț de treizeci de minute, ajunge să coste sute de mii

de yeni. Iar fotografia ei iese în evidență pe panoul aurit care prezintă femeile localului la intrarea în Abracadabar. Această femeie cu ochi mari, obraji îmbujorați, urechi mici, păr negru mereu perfect întins care îi ajunge până la brâu este dorită de clienți și de șefi deopotrivă, până și de clienții și de șefii celorlalte localuri de pe stradă.

Când Kazumi a întrerupt în mod spontan conversația punând mâna pe antebrațul prietenei sale, cerându-i acesteia să o însoțească la baie, dansatoarea purta deja rochia elegantă pe care, ore mai târziu, avea să și-o dea lent jos de pe corp sub o lumină difuză și într-un nor de fum cu miros de gumă de mestecat. Purta un jupon și o fustă care se prindeau de un corset și aveau în lateral o armătură ce îi scotea în evidență forma șoldurilor. Era o prințesă victoriană împodobită cu toate broderiile, panglicile, mânușile și dresurile unei păpuși rococo.

Cuiva care o vedea pentru prima oară urcând pe scenă i-ar fi fost imposibil să-și imagineze că până la sfârșitul reprezentației avea să rămână complet goală. Kazumi își face meseria cu naturalețe și cu un talent rar – nu e lesne să renunți la atâta îmbrăcăminte într-o lumină difuză și în fața unui public exigent, ca cel de la Abracadabar, fără să-ți pierzi grația.

Kazumi a intrat cu spatele în toaleta mică și i-a cerut Iulanei Romiszowska să o ajute să își ridice rochia, ca să se poată așeza pe closet.

— Nu te deranjează, nu-i așa? De dimineață am mâncat ceva oribil și...

Sunetul a ceva lovindu-se de apă a întrerupt-o pe Kazumi înainte ca ea să apuce să-și lase dresul până la genunchi. Într-o îmbrățișare stângace, Iulana Romiszowska ținea suspendată cu ambele mâini rochia greoaie a prietenei sale, care avea deja talia la nivelul antebrațelor.

Într-o mișcare automată care a surprins-o chiar și pe ea, Iulana Romiszowska a luat hârtia igienică cu o mână, a răsucit sulul și i-a înmânat lui Kazumi ce a reușit să rupă din el. Manevra a fost complexă și amândouă au râs copilărește. Kazumi i-a mulțumit cu o politețe ironică. Și-a întins umărul drept în față, introducând brațul și mâna cu hârtia îndoită în golul dintre capătul corpului său și frontiera posterioară a toaletei, chiar în timp ce își desprindea carnea feselor de pe closet.

Ne dăm seama că ceva nu este în regulă.

Kazumi se vede nevoită să mai facă o dată și acum se ridică, menținând unghiul picioarelor deschis și aceeași poziție a tălpilor pe podea. Iulana Romiszowska capătă forțe noi și ridică și mai sus rochia lui Kazumi. Transpiră amândouă în timp ce Iulana îmbrățișează corpul prietenei sale, care se înclină în față împingându-și bazinul în spate. În cele din urmă, Kazumi reușește să se curețe, înlăturând mizeria înainte

ca hârtia să se termine și până ca petele de pe ea să se împrăștie. Cât se fac aceste mișcări tăcute, nasul Iulanei Romiszowska atinge obrazul stâng al lui Kazumi, generând un punct de căldură pe pielea prietenei sale.

Sau poate e invers: obrazul stâng al lui Kazumi atinge nasul Iulanei Romiszowska. Nimic din toate astea nu are importanță pentru Kazumi, care răsuflă ușurată, face un pas înainte, ieșind din zona toaletei, și își trage dresul și chiloții în sus. Iulana Romiszowska dă cu grijă drumul la rochie peste corpul palid și ușor athletic al lui Kazumi, străduindu-se să nu se uite în jos.

Kazumi o ia înainte și iese în grabă din privată, spunând câteva cuvinte pe care prietena ei deja nu mai reușește să le audă. Iulana rămâne singură în toaletă și își dă seama că hârtia murdară se află încă în closet, neatinsă de micul cerc de apă nemișcată și ruginie. Înainte să apese pe buton, Iulana Romiszowska se dezbară de pudoare și se uită fix la privată. Odată cu mirosul amar care îi arde nările simte și o undă de sensibilitate care îi străbate corpul din vârful degetelor până la ceafă când își dă seama, pentru prima dată, că da, chiar s-ar putea să fie îndrăgostită de acea femeie.

În timp ce plutește prin salon ținând în echilibru o tavă cu o sticlă de whisky Green Label, patru pahare și un mic vas cu gheață, Iulana Romiszowska rescrie această istorie înlăuntrul său, și tocmai când se gândește că „e o diferență foarte mare între a vrea un lucru și a putea să vrei un lucru”, sau ceva ce niște observatori iresponsabili ca noi ar rezuma într-o frază simplă ca aceasta, ea își dă seama că, de la masa nouă, eu o privesc cu insistență.

Par cu șapte ani mai tânăr decât cei treizeci și unu ai mei, chiar dacă port un costum negru și, spre deosebire de alți clienți, nu am cravata slăbită. La mână am un ceas argintiu, dintr-acelea cu câteva cercuri cromate în jurul cadranelor. Cromaji îmi sunt și butonii, care se ȳtesc de sub mânecile costumului când ȳntind mâna ca să iau paharul de pe masă. Degetele mele subțiri și albe au unghii bine ȳngrijite și Iulana își spune că am o soție care îmi face manichiura, dar se uită la mâinile mele și nu vede nicio verighetă. Ochelarii mei cu ramă de titaniu sunt dreptunghiulari și, deasupra lor, cad câteva fire de păr lipite de transpirație pe fruntea ȳnaltă. Figura mea ȳnspiră ȳncredere și par liderul grupului care ocupă cele două mese – la asta se gândește acum Iulana Romiszowska.

Ce o deranjează e că atunci când sunt alături de ȳnsoțitoare sau ȳn timpul dansului lui Kazumi, clienții nu obișnuiesc să o țintuiască așa. Privirea mea fixă îi lasă un gust amar. Iulana Romiszowska se simte iscodită de un copil.

„A fi riguros înseamnă a fi sincer.”

(De introdus fotografie arhiva Atsuo Okuda)

După ce a depus un efort uriaș pentru a realiza un reportaj, redacția revistei Literatura Mereu a reușit să obțină un interviu în exclusivitate cu misteriosul poet Atsuo Okuda, care nu mai vorbise cu presa internațională de treizeci și cinci de ani, când a publicat ultimul volum de poeme, laureat cu Premiul Choku. În pofida condițiilor excentrice pe care scriitorul le-a impus pentru a ne acorda interviul, publicăm aici rezultatul. Exigențele dlui Okuda, care tocmai a împlinit 86 de ani, au fost respectate întocmai: întrebările au fost trimise una câte una prin vederi timbrate și expediate de pe insula Shikoku, iar mai apoi au fost publicate exclusiv răspunsurile primite, nu și întrebările. De vreme ce dl Atsuo Okuda a întârziat luni de zile să răspundă la anumite vederi, tot procesul a durat aproape un an.

Din nefericire, dl Okuda a lăsat ultima vedere fără răspuns, așa că interviul se termină abrupt, fapt pentru care ne cerem scuze stimaților noștri cititori. A se observa că răspunsurile nu poartă semnele stilului care a caracterizat opera dlui Okuda, recunoscut de specialiști drept ultima mare voce a poeziei tanka în Japonia.

Î:...?

R: Pentru mine, poezia nu a reprezentat niciodată o încercare sau un risc. Este ceva ce purtam înlăuntrul meu. Ceva ce am încercat să exprim cu rigoare.

Î:...?

R: Cu cât ești mai riguros cu tine însuși, cu atât mai mult reușești să fii tu.

Î:...?

R: Descoperind că nimic nu ne aparține. Și că vii din nimic și te vei transforma în nimic. A fi tu însuși înseamnă a nu mai fi.

Î:...?

R: Pentru mine, a fi riguros înseamnă a fi sincer. A nu mă proteja de nimic. Nici măcar de ceea ce nu aș vrea să simt. Nici măcar de ceea ce nu mi-ar plăcea să văd.

Î:...?

R: Când nu am mai fost tânăr, am renunțat să cred că durerea sau tristețea sunt mai profunde decât bucuria. În același timp, am învățat să văd ceea ce alții nu văd, ceea ce încă nu au învățat să vadă pentru că sunt orbi în fața absolutului. Privitul este o infinită sursă de plăcere.

Î:...?

R: Înainte de a fi descoperit ca poet, eram un om obișnuit cu dezaprobarea și anonimatul. Mi-am petrecut mare parte din viață nefiind zărit. Eram absolut fericit așa. Astăzi caut din nou asta. Să treci neobservat este un mare privilegiu, pe care oamenii obișnuiesc să-l ignore.

Î:...?

R: Totul este să știi unde să te uiți, asemenea unui fotograf invizibil care își îndreaptă obiectivul către lucruri pe care ceilalți nu le observă.

Î:....?

R: Reflexia unei femei trecând peste o băltoacă, lumina apusului reflectată pe un buștean de stejar. Astfel de imagini îmi pot aduce o plăcere fără margini. Dar, spre deosebire de toți ceilalți, nu simt că am nevoie să înregistrez ceva. Pentru că a înregistra înseamnă a te atașa, și pe zi ce trece simt tot mai puțin atașament.

Î:....?

R: Simt că în scurt timp mă voi desprinde chiar și de propriile simțiri, și atunci nu va mai fi nevoie să deschid ochii.

Î:....?

R: Poate febra asta de a înregistra pomenirii este legată de dorința de a da un sens lumii, ca un bibliotecar care face fișe și pune cărțile în ordine. Eu nu mai simt nevoia asta. Văd, dar nu înregistrez nimic. În felul ăsta, e ca și cum aș accepta dezordinea.

Î:....?

R: Vocea mea nu a fost decât un ecou.

Î:....?

9

Cu mult înainte de a ajunge în mâinile lipicioase ale dlui Suguro Shibata, profesor al Asociației de Fugu Armonios din Tsukiji, fugu #572 din lotul 09.4509 înoată prin apele înghețate ale Pacificului de Nord.

Fugu #572 din lotul 09.4509 simte mișcarea curenților printre solzi. Își simte fiecare parte a corpului umflându-se și apoi dezumflându-se ca un balon. Are memorie scurtă și, după fiecare câțiva metri, uită cum trebuie să înoate pentru a-și continua lupta pentru supraviețuire. Dar întotdeauna, numaidecât, fugu #572 din lotul 09.4509 își recuperează instinctul de a continua să fie un fugu. Știe din nou cum să înoate și își urmează viața până ce iar o dă uitării și totul o ia de la capăt – mișcărilor, apetitul pentru organisme de pe fundul întunecos al oceanului, redescoperirea simțurilor, recompunerea memoriei sale de pește și a perspectivei circulare a viziunii pe care o are.

În cele câteva momente în care cunoștințele despre lume dobândite de fugu #572 din lotul 09.4509 dispar, înainte ca totul să revină la normal în calmul albastrii și adânc al acelei realități, fugu este gol. Fugu nu-și mai amintește cum trebuie să se miște pentru a înota (e purtat de inerție) și încă nu a început procesul de reînvățare, care va dura câteva microsecunde.

În intervalele intermitentei sale existențe, care se repetă de sute de mii de ori pe zi, fugu nu este nimic. Nici măcar nu este instinct. El

nu caută nimic – el nu ar avea nici măcar ce să mărturisească.

Atunci îl invidiez cel mai mult.

10

Iulana Romiszowska îmi ignoră discret avansurile, se scuză în engleză și se întoarce la bar. Kiyomi, însoțitoarea mea din Fukuoka, nu își ascunde orgoliul rănit și renunță să îmi mai acorde atenția adecvată. Când îmi scot pachetul de țigări din buzunar, nu îmi oferă un foc. Nici nu îmi aprinde țigara. În schimb se uită la ceas – semn de război. Cred că este cu adevărat jignită, așa cum colegii mei sunt cu adevărat beți.

Prea puțin contează. Toți cei de aici ar putea să moară sufocați cu gaz, dacă astfel aş rămâne singur cu femeia care avea să-i urmeze lui Misako, al cărei nume de nepronunțat, Iulana Romiszowska, sunt pe cale să-l aflu.

Urc bărbații beți într-un taxi pe când umbrele își iau deja la revedere, încet-încet, de la stradă. Ciorile și gunoierii de la prima oră a dimineții încep să ia în stăpânire trotuarul, iar lifturile scuipe ultimii clienți ai cluburilor. Treptat, linia diagonală imprimată de lumina albă a soarelui începe să avanseze pe caldarâm.

Eu rămân pe trotuarul de vis-a-vis, așteptând-o pe Iulana Romiszowska. Aerul cald îmi iese din gură în fuioare mici și albe.

E ca și cum ai fuma frigul.

Când se ridică zorile, viața mea se bifurcă. Există versiunea normală, în care mă urc într-un taxi, merg acasă, dorm trei ore, fac un duș rece și plec la birou, deschid sertarul și iau două pastile pentru durere de cap. Înainte de birou, ca să evit drumul cu taxiul, aş putea mai degrabă să petrec orele astea de somn într-un hotel-capsulă aici în Kabukicho sau pe singura canapea a vreunui cybercafé.

Dar drumul pe care *trebuie* să-l urmez e altul.

E ca un fel de abandon – începând cu un moment foarte precis din dimineața asta, o clipă pe care niciodată nu voi putea să o izolez în timp, nu mai sunt ceea ce eram. Iulana Romiszowska poartă vina pentru această schimbare chiar dinainte de a o cunoaște.

Ușa automată de metal se deschide și femeia care avea să-i urmeze lui Misako iese în stradă. Vine în direcția mea. E ca și cum ar exista, din nou, un viitor.

— Ce faci aici?

Îi răspund:

— Te aștept.

— Nu sunt o curvă.

Și își vede de drum.

— Pot să te invit la o cafea?

— Plătești tu?

Mergem, eu și Iulana Romiszowska, la o imitație ordinară de Dunkin' Donuts, aproape de stația Shinjuku. Ea cere un croissant, iar eu un espresso dublu. Îl înghite rapid, ca un animal înfometat. Ne bem cafeaua lângă un grup de tinere isterice cu genți Fendi, Louis Vuitton, Gucci și Prada; acoperite cu tot gunoiul ăsta decadent și european, toate foarte machiate și toate foarte asemănătoare cu Misako – și diferite de Iulana Romiszowska.

În pofida momentelor lungi de tăcere întretăiată de dialoguri rapide în engleză, ne-am simțit surprinzător de bine; ca doi bătrâni vânzători de pește care beau ceai. Printre fraze puține și întrebări fără răspuns, Iulana Romiszowska spune că de când a venit din România, în urmă cu șase luni, tot vrea să meargă la grădina zoologică să vadă ursul panda. Am stabilit că o s-o duc la grădina zoologică din Ueno, chiar dacă mie mi se par complet idioate atât ursul panda, cât și fascinația asta națională pentru el.

(„S-a născut un urs panda! Uitați-vă la bebelușul de urs panda!” Și toate astea pentru că ursul panda e plin de nazuri când vine vorba să se reproducă... Nu sunt ecologist și, dacă mă întrebați pe mine, dacă nu mai vor să se reproducă, atunci pot foarte bine și să dispară de pe planetă.)

Iulana Romiszowska are o influență plăcută asupra mea și, pe cât posibil, încerc să o feresc de observațiile mele.

Cu toate acestea, sunt incapabil să mă abțin când sistemul de sunet al imitației ordinare de Dunkin' Donuts din Shinjuku începe să emită o melodie a cântărețului brazilian João Gilberto. Îmi place mult cântărețul brazilian João Gilberto și îi mărturisesc asta femeii care avea să îi urmeze lui Misako; pentru că a recunoaște un muzician care să nu fie cântăreț pop este genul de lucru care impresionează o femeie la prima întâlnire, mai ales dacă e vorba de o străină și nu de o proastă ca Misako sau ca fetițele care i se aseamănă și care stau la masa de lângă.

— Acasă am multe discuri ale muzicianului brazilian João Gilberto.

— Înțelegi ceva din ce zice?

— Nu, dar nu cred că e nevoie.

— Cum așa?

— Tu înțelegi ceva din ce se vorbește aici pe stradă?

— ...

— Păi vezi! Mie chiar îmi place ascetismul muzical al brazilianului João Gilberto, chiar dacă nu înțeleg absolut nimic din ce zice.

Închid ochii, mulțumit de greutatea cuvintelor mele („ascetism muzical”, de unde am scos-o?), îmi sprijin capul de canapea și tac. Cafeaua pătrunde în rotocoale prin toate cotloanele corpului meu.

Fetele frivole cu coafuri piramidale asemănătoare cu ale lui Misako rîd foarte tare pînă ce în sfîrșit se ridică și se îndreaptă spre ieșirea din cafenea și din viețile noastre. Rămînem singuri. Cântărețul brazilian João Gilberto continuă să se audă din sistemul de sunet. Îmi imaginez mîna mea întinzându-se pe deasupra mesei înspre cei doi porumbei albi ai Iulanei Romiszowska. Ca și cum ar reacționa la gândurile mele, își întrerupe neclintirea, își șterge buzele cu un șervețel de hîrtie și întreabă cu voce scăzută:

— Și, cum te cheamă?

În ultimii ani, m-am obișnuit să îmi iau diferite nume – Hizako, Naoki, Takeshi sau Yuhe, câte unul pentru fiecare dintre femeile din palmares. Ca și cum ar fi fost pelerine de ploaie – și numele și femeile. Pentru fiecare dintre perechile astea am creat câte o mitologie banală despre mine însumi, împreună cu noi cărți de vizită și modificări în garderobă. Misako, de exemplu, a crezut mereu că eu sunt dl Gasushiro, tînăr impresar pentru scriitori de *manga*.

Aș putea să spun că toate problemele pe care eu și dl Atsuo Langustă Okuda le-am avut în viață au fost cauzate de specimene de sex feminin ale rasei umane. Dacă aș folosi timpul pe care îl pierd cu sedusul femeilor, cu inventatul poveștilor, cu cinele și cadourile, ca să joc golf, să montez machete de roboți sau să calculez matrițe, aș fi un geniu – și nu un birocrat corporatist închis într-un cub în colțul din stînga al celui de-al cincilea etaj al uneia dintre sucursalele multinaționalei noastre producătoare de filme și aparate de fotografiat, trăind apăsător de un profund și prost mimat dispreț pentru colegii mei avizi să se arate cât mai serviabili și să urce rapid treptele ierarhiei în firmă.

(Chiar dacă rapoartele afirmă contrariul, nu simt că aș fi eficient în ceva din ce se întîmplă în spatele ferestrelor fumurii. Doar noaptea mă simt productiv; cînd întîlnesc femei, inventez poveștile astea și mă umilesc în stil mare în schimbul sexului.)

Tatăl meu, dl Langustă Okuda, care a reușit să-și transforme obsesia în ceva mai mult sau mai puțin util (*încântătoarea* sa poezie tanka, mîzgăleli pentru moșnegi seduși de enumerările inutile de cuvinte), a susținut mereu că sunt un fugu plîngăcios care nu a înotat niciodată prea departe de insulă.

Poate că are dreptate și, de aceea, mi le-am imaginat întotdeauna pe femeile astea ca pe niște orașe necunoscute, unde aș avea pentru prima dată senzația că sunt pierdut și liber, înotînd în oceane noi. Senzația asta nu a durat niciodată mai mult de cîteva luni. În ciuda numelor și a trecutului inventat în mai multe variante, personalitatea mea reală și dezagreabilă ieșea mereu la suprafață la sfîrșitul acestor perioade. Era ca și cum te-ai arunca de pe o trambulină de douăzeci de metri într-o piscină pentru copii.

Destul de frustrat, reveneam mereu la un alt punct de plecare, iarăși și iarăși, până mă săturam: străzile, oricât de diferite ar fi fost, mi s-au părut mereu la fel. Oricât am încercat, niciodată nu am reușit să mă las în voia sorții.

— Numele meu? Numele meu este Shunsuke Okuda.

Un gest stupid, fără îndoială.

Înainte ca eu să-i pot oferi un plic cu bani sau să-i întorc întrebarea, *gaijina* mi-a pus alta: „În cât timp o să uiți ziua asta?”

Și a ieșit fără să-și ia la revedere. Iulana Romiszowska, ce acum deja o înlocuise de tot pe Misako, locuiește undeva în Meguro, aproape de Shibuya. Nu a vrut să-mi dea adresa ei și a insistat să stabilim întâlnirea din ziua următoare la un colț de stradă. Poate era o metodă de apărare, în caz că m-aș fi dovedit a fi un om periculos.

Ideea asta nu mi se mai părea atât de ciudată.

11

În primele zile ale trecerii mele prin lume, dl Atsuo Okuda mi-a explicat că ființele umane se împart în două genuri complementare, masculinul și femininul, și că toate speciile se definesc prin felul în care se caută în celălalt. Din această aparentă contradicție rezultă manifestări umane precum dragostea, războiul și istoria, dar despre acestea el a spus, de asemenea: „Yoshiko-san, munca și creația umană nu au nicio valoare! Singurul lucru care are valoare este grija pe care i-o poartă o femeie unui bărbat. Și nu contrariul – niciodată contrariul”.

Spre exemplu, eu, deși sunt obișnuită să gândesc același lucru și în același timp ca dl Okuda, nu zic nimic. Nu ar da bine ca o femeie să îl întrerupă, iar liniștea mea are întocmai mărimea lacunelor pe care le umple cu versuri despre lucrurile pe care nu putem să le vedem sau să le atingem, numite de el „idei pure”, și care mă zăpăcesc foarte tare, mai ales când este atât de cald – să mă plâng de vară este un alt lucru pe care l-am învățat repede de la maestrul meu, chiar înainte de a cunoaște frigul primei mele ierni.

După dl Okuda, frigul nu este tocmai opusul căldurii, după cum obișnuiesc să creadă majoritatea oamenilor.

Dl Okuda spune că înseamnă altceva și că nu pierde nimic dacă așteaptă, pentru că nu se poate intui, prin simpla opoziție, lumina, când se cunoaște numai întunericul; sau săratul, când știi numai dulcele; sau afecțiunea, când cunoști numai ura.

Când a vorbit pentru prima dată despre soția sa, dl Okuda mi-a pus mâna pe cap și a spus că eu sunt reîntruparea dnei Okuda, de vreme ce ea nu e întrupată, iar eu, da, eu care sunt trupul meu, care e viu și are un singur scop, același pe care îl avea dna Okuda.

Mai apoi el a tăcut un timp și i s-a scurs apă din ochi, așa cum am văzut că se întâmplase și cu alte părți ale corpului său, dar niciodată cu un

lichid atât de transparent. Și s-a scuzat, explicându-mi că asta însemna să plângi, ceva nepotrivit pentru un bărbat de vârsta lui, cu atât mai mult de față cu mine.

Nu am înțeles prea bine ce înseamnă plânsul, dar cred că acesta e motivul care l-a determinat pe dl Okuda să pună înăuntrul meu urna cu cenușa dnei Okuda la ceremonia mea de hatsumiya mairi, înfăptuită cu ajutorul dlui preot în sanctuarul construit în grădină la comanda dlui Okuda după moartea soției sale.

El spune că yuureiul⁹ dnei Okuda se află în prezent în mine, chiar dacă eu nu știu cum a intrat spiritul ei în corpul meu, pentru că în timpul botezului dl Okuda m-a strâns tare de mână și m-a pus să stau tot timpul cu ochii închiși.

În mod normal, mă strigă Yoshiko, asta fiind numele pe care l-a ales și cu care m-am născut, dar câteodată mă strigă pe numele dnei Okuda, adică Hiroko. Chiar dacă știu că nu sunt tocmai dna Okuda, îi răspund întotdeauna maestrului.

Dna Hiroko Okuda, a cărei cenușă umple acum golul care există în corpul meu, a fost împreună cu dl Okuda timp de șaiszeci și trei de ani. Au avut un fiu care se numește Shunsuke. Dl Okuda dorește să-i cunosc fiul și să-i servesc ceai și să-i gătesc pește fugu și să mă culc cu el, dar asta îmi trezește o mare neliniște, pentru că niciodată nu am văzut o altă ființă umană în afară de dl Okuda.

Și nu știu dacă mi-ar plăcea.

12

După cincisprezece minute de așteptare la ușa insalubrului Shibuya 109 într-o după-amiază ploioasă, Iulana Romiszowska apare purtându-și formele pe sub o bluză neagră cu buline albe și o fustă scurtă care o fac să pară o extraterestră infiltrată printre noi; un spion KGB de pe planeta Europa de Est, care poartă haine croite pentru corpul femeii japoneze, chiar dacă trupul său nu are proporțiile timide ale trupului femeii japoneze.

În Tokyo, în special în această zonă a orașului, este ceva obișnuit să vezi japoneze însoțite de străini, în special negri americani cu tricouri și șepci cu însemnele unor echipe de baschet și adidași gândiți pentru a juca baschet. În schimb, foarte rar vezi un japonez cu o străină.

Dacă m-ar vedea acum colegii mei, ar crede că am înnebunit.

Poate că ar avea dreptate. Pentru prima dată în opt ani, am sunat la secretariat, inventând o boală și anulând toate întâlnirile din ziua aceea, care aveau ca scop: finalizarea tabelelor lunare, prezentarea raportului contabil pe cel de-al doilea trimestru și întâlnirea de departament pentru pregătirea materialului care va fi

prezentat la următoarea întâlnire a acționarilor. Subordonații mei nu știu, dar în decursul acestei întâlniri va fi aleasă data la care ghilotina va cădea peste capetele noastre speriate și supuse.

Pentru mine, toate astea fac parte dintr-un viitor în care nu cred. Nu cred în mine mâine. Nu cred în mine poimâine.

Cred însă în Iulana Romiszowska. Și în nenorocitul ăla de urs panda.

Luăm metrourl până la grădina zoologică din Ueno. Sub privirile piezișe ale mulțimii (își imaginează că Iulana este una dintre manechinele acelea din Rusia care sfârșesc ca prostituate în Japonia, iar eu sunt un *salaryman* cu gusturi exotice) peregrinăm înspre preasfințitul urs panda. Iulana preferă să călătorească în picioare. Eu îmi sprijin greutatea pe umbrelă. În fața noastră, un adolescent foarte concentrat tastează ceva pe un telefon. De cealaltă parte, un cuplu de bătrâni joacă *sudoku* la dublu. Monitoarele de cristal lichid prezintă produse, următoarele stații, condițiile meteo. Cred că ploaia se oprește până ajungem noi la Ueno.

Trenul oprește.

Peisajul pe care îl vedem pe fereastră nu mai este o aglomerare de linii orizontale, ci îngheață și devine un șir de contururi iluminate, undeva în spatele ploii. Lângă puntea pe care trece linia Yamamoto se află un zid de clădiri și galerii comerciale. În vârful tuturor, un mare *outdoor* prezintă supă în tuburi de neon. Singurul rând de ferestre fără draperii trase sau geamuri fumurii este cel de la etajul al cincilea, din clădirea curbată aflată în dreapta. Acolo, un grup de balerine mici repeță o coregrafie în centrul sălii, în vreme ce altele își întind picioarele pe o bară de metal. Mișcarea fetițelor este atât de *pură*, încât mă gândesc să o bat pe umăr pe Iulana Romiszowska și să împărtășesc imaginea asta cu ea.

Drumul mâinii mele către corpul ei este întrerupt când, după o zdruncinătură, structura se pune din nou în mișcare. Fereastra fetelor se îndepărtează treptat.

Până să ajungem, norii dispăruseră deja de pe cer, de parcă nu ar fi plouat niciodată.

La poarta grădinii zoologice îi cumpăr Iulanei Romiszowska o pungă enormă de floricele. Ea arată ca un stâlp de lumină albă în mijlocul copiilor care își dau coate în timp ce își târșăie papucii mici pe aleile cu pietriș, stând cu ochii pe steagul roșu purtat de profesoară. Alături de ea, eu sunt asemenea unuia dintre copiii de la grădina zoologică, stând cu ochii pe steagul roșu purtat de profesoară. Alături de ea, lumea este populată numai de copii de la grădina zoologică, stând cu ochii pe steagul roșu purtat de profesoară.

Ca să alung stinghereala, pălăvrăgesc la întâmplare în fața cuștii babuinilor:

— De câte ori vin la grădina zoologică, mă gândesc că ne plimbăm pe o platformă, ca la expoziție. De fapt, animalele ne observă pe noi. Ele sunt închise după gratii, dar noi suntem prinși de ceva mult mai mare.

Se așterne liniștea. În sfârșit, un copac ascunde soarele.

— Spui asta pentru că animalele sunt iraționale?

— Nu e vorba că animalele ar fi iraționale; ele sunt *libere* de rațiune.

— Nu mă impresionezi cu conversația asta tâmpită de universitar! :

— Ne privesc ca și cum am fi de-ai lor, un fund nou, o a cincea labă pe care n-o observaseră niciodată. Pentru cine nu are conștiință de sine, lumea întreagă face parte dintr-un tot. În spatele ochilor acelor a goi se află tot avutul lumii. Înțelegi ce vreau să spun?

Într-un fel, Iulana Romiszowska este un pic ca animalele astea, cel puțin în scurta ei existență japoneză. Din limbă știe numai cât să mulțumească, să ofere băuturi, să înțeleagă cererile și să se scuze pentru a-și face loc să iasă dintr-un vagon de metrou. Este aproape în totalitate analfabetă: cred că percepția ei despre ceea ce o înconjoară în Japonia este mai restrânsă decât cea a copiilor care se plimbă prin grădina zoologică.

Nimic din toate astea nu îi împiedică să o privească cu spaimă.

— Înțeleg, da, spune Iulana după ce soarbe suc prin pai, încleștându-și mandibula mare. Și cu cât cineva e mai puțin conștient de ce face, cu atât mai mult ceea ce face îi dezvăluie adevărata *dorință*. E aproape ca o formă de putere. Nu le invidiez pe animale. Dar cred că tu le invidiezi.

— Se poate să ai dreptate! Câteodată, mi-ar plăcea să nu trebuiască să mă gândesc la nimic. Și să rămân acolo, gol, mâncând banane și țopăind pentru amuzamentul copiilor.

— Mi-ar plăcea la nebunie să fac asta.

— După calculele mele, prețul biletului la grădina zoologică s-ar mări cu 1345%. Turismul în regiunea Kanto ar înregistra o creștere de două trilioane șapte sute de milioane de yenii pe an.

— Ești un *salaryman* foarte plictisitor! Ce caut eu cu tine?

Iulana nici măcar nu se uită în lături. Dintr-o mișcare rapidă, își scoate din geantă portofelul din piele și un mic revolver argintiu. Apoi îmi înmânează portofelul și îndreaptă arma spre abdomenul meu:

— Spune-mi numele. Spune-mi numele acum!

Era pentru prima dată când numele Iulanei *avea să fie pronunțat* de buzele mele. Nu sunt pregătit pentru asta. Să pronunți numele unei femei e ceva foarte serios. Chiar și așa, îi deschid geanta și caut un document oarecare, printr-un talmeș-balmeș de chitanțe, fluturași publicitari, cosmetice, creme, cărți de vizită și mai mulți bani decât

mă așteptam să gădesc pe acolo. Totul mi se pare de neînțeles, până dau de o hârtie albăstruie cu o fotografie trei pe patru a Iulanei în adolescență și, lângă ea, o îngrămădire de caractere latine care, intuiesc, îi compun numele.

Copiii de la zoo continuă să se învârtă în jurul cuștii babuinilor, unii dintre ei imitând maimuțele în timp ce stau cu ochii pe steagul roșu purtat de profesoară și pe profesoara care poartă steagul roșu. Eu, care nu am niciun steag roșu pe care să stau cu ochii, țin în mână actul de identitate al Iulanei Romiszowska, și chiar atunci maimuțele încep să țipe și să sară, copiii le imită, iar eu nu știu dacă sunt copiii cei care le imită pe maimuțe sau maimuțele îi imită pe copii. Ce știu copiii și maimuțele despre moarte?

— Iur... Iuran... Iu-lla-n...

Bang!

Porumbeii zboară în văzduhul albastru al după-amiezii, steagul roșu tremură în aer și, pe sub el, fug copiii, profesoara și maimuțele scăpate din cuști.

Îi spun numele și Iulana Romiszowska mă îmbrățișează și mă sărută pentru prima dată. Apoi mă privește cu ochii în lacrimi, își duce mâna la gură și spune:

— Știi, Shunsuke... Nu e ăsta numele tău?

— Ba da.

— Eu nu prea sunt obișnuită cu lucrurile astea.

Mă simt de parcă i-aș fi transmis o boală. Niciodată nu vom vedea ursul panda.

13

Iulana Romiszowska se culcă pe-o parte, își unește mâinile sub cap și se întoarce cu fața la perete. Tălpile aspre ale picioarelor ei lungi se aliniază una peste alta, cu monturile atingându-se. Echipamentul submarinului, deja instalat în micul apartament de către dl Suguro Shibata, profesor al Asociației de Fugu Armonios din Tsukiji, spionează această construcție paralelă cu marginea patului.

Dacă ar avea ochi, tălpile picioarelor Iulanei ar vedea-o pe dansatoarea Kazumi împăturind și așezând haine, cu evident dezgust, pentru ca mai apoi să arunce totul în sertare vopsite în acrilic.

Iulana poartă o pijama bărbătească; Kazumi, numai o bluză lila și chiloți. Dacă Iulana s-ar uita la prietena ei, așa cum ne uităm noi acum, și-ar da seama că picioarele desculțe ale lui Kazumi sunt deosebit de perverse astăzi. Picioarele și degetele picioarelor lui Kazumi sunt atât de *înfrigorant* de mici și delicate, că par de bebeluș, iar astăzi sunt și mai încrețite și mai curbate înspre înăuntru ca de obicei. Dacă ochii Iulanei ar poposi asupra lor (stă cu fața la perete și ca să scape de imaginea asta), ar rămâne în dubiu între dorința de a i

le suge, lingând cu mare încetineală spațiul curbat dintre degetele mici, și instinctul de a i le smulge cu un clește.

Toate astea se întâmplă, sau nu, în garsoniera pe care cele două o împart în Meguro. Jaluzeaua este trasă, dar nu suficient cât să împiedice luminile roșiatice care licăresc pe fațada blocului și inundă camera cu o strălucire neobișnuită.

— Pot să-ți spun ceva ce nu am spus nimănui? o întreabă Iulana pe Kazumi, care acum începe să-și ștergă cu vată și acetonă oja de pe unghiile de la picioarele așezate pe tatami.

— Depinde. E scârbos?

— De ce nu-mi răspunzi niciodată cu da sau nu?

— Spune odată și nu mă mai plictisi. Mi-e foame. Vrei ceva de la bucătărie?

Nu e nevoie ca dansatoarea Kazumi să meargă foarte mult. Apartamentul în care ne aflăm este minuscul și dezordonat, cu haine, farfurii și hârtii îngrămădite prin toate ungherele. Pe singura noptieră, pe care stă un televizor defect din anii 1990, se mai înghesuie și cărți ale unor guru renumiți, reviste de modă cu manechine celebre pe prima pagină și păpuși de pluș care imită personaje faimoase de la televizor – sunt lucrurile lui Kazumi.

Iulana Romiszowska folosește drept bibliotecă pentru cele câteva cărți pe care le-a adus cu ea un dulăpior aflat pe mașina de spălat rufe.

Podeaua acoperită cu tatami este mereu plină de fire de păr pe care amândouă le lasă prin casă, unele negre și foarte lungi, celelalte blonde și ceva mai scurte.

Desenul pe care îl trasează aceste fire pe podea, în ciuda a ceea ce ar putea crede Iulana și Kazumi, nu este deloc aleatoriu. Părul Iulanei apare mereu pe jos sub forma unui semn de întrebare întors. Al lui Kazumi, drept ca săgețile negre, arată mereu spre firele blonde ale Iulanei Romiszowska.

Kazumi are mai multe fire de păr pe cap. Chiar și așa, părul Iulanei este cel care abundă pe jos.

Pe cubul de plastic ce stă pe post de măsuță de pat lângă Iulana, se află un pahar de Bloody Mary, așezat pe un dicționar român-japonez, pe un roman de Gide, pe o revistă *Plastike* și pe un ghid turistic al orașului Tokyo. Întinde mâna, ia o gură din băutură și se culcă din nou cu spatele la Kazumi, care acum se întoarce de la bucătărie – o gaură în perete pentru microunde, un frigider, un aparat de gătit orez, o mașină de spălat rufe și un dulap de metal. Kazumi se așază cu picioarele încrucișate pe tatamiul pe care obișnuiește să doarmă, desface un pachet de biscuiți de grâu și spune:

— Ce voiai să-mi povestești?

— Niște vise pe care le am. Trebuie să povestesc cuiva.

— Ah, ador visele. Povestește!

Reacția rapidă și infantilă a lui Kazumi o enervează pe Iulana Romiszowska. Chiar și așa, e hotărâtă: are nevoie să împărtășească acea povară cu cineva. În seara asta și-ar povesti visele cele mai intime oricui i-ar ieși în cale, inclusiv lui Kazumi și, fără ca Iulana să știe, inclusiv nouă, tuturor.

— Visele au început pe când aveam șase ani în ele, nu știu bine de ce, toate fetele de vârsta mea trebuiau să treacă printr-un ritual, care începea cu o mașină ce ne făcea să rămânem mici rău. Apoi ne puneau înăuntru unor păpuși cu corp de femeie mai în vârstă, ca o *Barbie*, înțelegi?

Glasul Iulanei capătă un ton grav și, de acum încolo, amândouă vor vorbi mai încet, cu vocea nocturnă pe care o folosești de când se lasă crepusculul – ca și cum ar ști că noi, de fapt, putem să le auzim.

— Da. O păpușă, și tu înăuntru păpușii.

— Eu eram același copil. Numai că în miniatură, într-o încăpere, închisă *înăuntru* păpușii, într-un punct central al ei. Ca și cum aș fi fost prizonieră într-un soi de cameră de hotel foarte întunecoasă. Atunci, păpușa intra pe un fel de linie de producție a unei fabrici și muncitorii o treceau din mână în mână.

— Hm.

— Iar eu, în miniatură, înăuntru păpușii, simțeam fiecare atingere a ghearelor de metal ale unor roboți care reproduceau atingerea bărbaților pe mine, pe mica mea miniatură ascunsă într-o încăpere, într-o cameră de hotel, acolo înăuntru. Ești atentă? Vrei să repet?

— Nu. Te urmăresc. Ce vis complicat! Continuă, te rog.

Kazumi deja a căpătat altă expresie. Dacă Iulana Romiszowska s-ar întoarce cu fața către ea, și-ar da seama că dansatoarea este complet captivată.

— Cu timpul, bărbații, cu toții mai bătrâni decât mine, au început să-i scoată hainele păpușii, iar eu le simțeam la rându-mi atingerile pe trupul meu dezgolit. Era trupul meu de copil de șase ani.

— Te violau?

— Nu. Era totul normal. Apoi, eu mă întorceam acasă și toate continuau să fie la fel, pentru că asta era un fel de rit de trecere, și nimeni din familia mea nu vorbea despre asta. Apoi, visele s-au schimbat. Nu mai exista păpușa.

— Nu mai exista *intermediere*...

— Eram eu cu corpul meu de șase ani care trecea prin mâinile bărbaților. Cu timpul, au început să-mi bage lucruri înăuntru, și în față și în spate, în perioada asta, eu stăteam pe o masă și alți bărbați mă priveau, îmi priveau corpul de șase ani, și luau notă ca și cum m-ar fi analizat. Și schimbau impresii despre mine într-o limbă pe care

eu nu o înțelegeam. Era ca și cum ar fi vorbit în japoneză, doar că mult mai rapid.

— Pentru mine ar fi fost ca și cum ar fi vorbit în rusă...

— Eu vorbesc româna, ți-am mai zis.

— Ah, da.

— Nu contează.

— Vorbeai despre ceilalți oameni...

— Da.

— Și ce se întâmpla?

— În perioadele astea, eu stăteam în patru labe, cu genunchii pe masă, și mă forțam să-mi deschid și mai mult orificiile trupului de șase ani.

— Și cum făceai asta?

— Nu știu. Dar știu că pot să simt asta, *fizic*, prin somn. După care mă trezesc și încă mă simt așa. Ca și cum tocmai aș fi făcut sex cu adevărat. E înspăimântător.

— Și cine erau bărbații ăștia?

— Nu cunoșteam pe niciunul dintre el în realitate, simțeam că bărbații ăștia erau toți asemenea tatălui meu. Nu că ar fi fost tatăl meu, pentru că nu am nimic cu tatăl meu, dar oricare dintre ei mi-ar fi putut fi tată. Asta și fiindcă, în vis, eu eram alta, iar tatăl meu ar fi putut fi oricare dintre ei fără a fi tatăl meu, mă-nțelegeți?

— Și de ce-mi povestești asta?

— Pentru că nu mai visasem nimic din toate astea de mai bine de zece ani. Ieri, după ce m-am întors de la plimbarea prin grădina zoologică cu *salaryman*-ul ăla ciudat pe care l-am cunoscut la club, m-am prăbușit în pat și m-am trezit în mijlocul nopții dintr-unul din coșmarurile astea. Numai că în visul de azi toți bărbații erau tineri japonezi. Zeci, sute de băieți care mă încolțeau într-un gang întunecos cu uși de lemn, felinare roșii și dragoni de piatră. Cel mai înfricoșător e că locul ăsta chiar există, e la vreo trei sute de metri de intrările iluminate din Kabukicho. O iau mereu pe drumul ăla pentru că mi se pare foarte frumos.

— Este pasajul către templul Hanazono. E totul foarte ciudat.

— Tu visezi?

— Nu visez niciodată. Nu-mi amintesc niciun vis. Nu cred că am visat vreodată.

— Există cineva care să nu viseze?

— Nu știu. De fapt, cred că nu visez pentru că în fiecare zi visează alții la mine. Eu însămi sunt un vis. Visele nu pot visa, nu-i așa?

Kazumi râde timid, uitându-se la prietena ei. Lumina roșie de pe fațadă sclipește pentru ultima dată și apoi se stinge, lăsând albastrul nopții să învăluie tavanul micului apartament.

Sunetul ploii începe să intre pe fereastră, ca și cum înainte l-ar fi împiedicat lumina outdoor-ului. Iulana Romiszowska se apropie de Kazumi și îi acoperă picioarele. Acestea dispar sub mâinile ei mari. Îi sărută flecare dintre degetele mici, pe rând, apoi atinge pentru prima dată sfârcurile și gura dansatoarei.

Peste toate astea, luna plină luminează marea saltea albă de nori care plutește deasupra orașului Tokyo. Luna se oprește în loc, ca și cum orașul, micul apartament din Meguro, Kazumi, Iulana Romiszowska, săruturile și visele lor nu ar exista.

14

URGENT

În atenția dlui Atsuo Okuda

De la Suguro Shibata

Atașat, transcrierea parțială a convorbirii telefonice #437, din ziua 12.07.2013, efectuată între redacția revistei Literatura Mereu și fiul dumneavoastră, dl Shunsuke Okuda, între orele 19.12 și 19.40. Tema convorbirii telefonice sunteți chiar dumneavoastră, dl Atsuo Okuda. Credem că, după publicarea interviului de săptămâna trecută, ei doresc să continue cercetarea despre dumneavoastră, folosind modalități mai puțin elegante, ca de exemplu să îl deranjeze pe fiul dumneavoastră. Vă cer indicații despre cum ar fi cel mai bine să procedez de aici înainte. Vă veți da seama că se impun măsuri.

Conform informațiilor mele, dl Shunsuke, după ce a lăsat-o pe străină în stația de metrou în după-amiaza când au mers la grădina zoologică, când, după cum arată pozele și înregistrarea atașate, a sărutat-o în public, s-a închis în casă, a băut douăsprezece cutii de bere Asahi Dry și a răspuns la următorul apel telefonic, înregistrat în arhivele noastre drept apelul #437 din anul 2013.

ÎNCEPE AICI:

— ...?

— Dacă sunt furios? Cum să fiu furios pe cineva care nu a avut niciodată nimic de oferit? Nu o iau personal.

— ...?

— Bătrânul este pur și simplu o fortăreață goală.

— ...?

— Domnul Okuda și-a fracturat deja articulația coxofemurală, a avut opt ulcere, cancer la ochi, două infarcturi și este diabetic și hipertensiv. Și nu moare. A îngropat-o pe mama și nu mă îndoiesc că o să ne îngroape pe noi toți. Scrieți asta în revista dumneavoastră.

— ...?

— Totul s-a rezumat mereu la el. Laurii de poet, consacrarea

publică, onoarea adusă numelui familiei, nimic din toate astea nu ne-au revenit mie sau mamei. De multe ori, aflam din ziare sau de la radio. El ținea neapărat să nu ne împărtășească nimic din toate astea.

— ...?

— Aerul generos de persoană publică importantă rămânea de cealaltă parte a ușii. În public se purta ca un prinț. Acasă, era un monstru al iubirii de sine despotice și violent. Ce fel de poet poate fi un astfel de om?

— ...?

— Nu știu ce să cred despre asta. Mă ia durerea de cap numai când mă gândesc. Domnul Atsuo Okuda m-a denumit mereu Pacoste.

— ...?

— A început cu mine, la opt ani, când i-am arătat o compunere pe care o scrisesem la școală și căreia profesoara îi dăduse nota maximă. Marele poet tanka al Japoniei mi-a demolat textul în întregime. De la gramatică până la imaginile pe care le-am folosit și trecând prin redactare. La finalul mei lungi cuvântări despre neajunsurile prozei mele, pe care a comparat-o cu literatura japoneză din toate timpurile, din perioada Heian până în postbelic, a spus: „Pacoste, tu n-o să fii niciodată bun de nimic”. Totul se rezuma la el.

— ...?

— Nu plângeam în fața domnului Okuda. Niciodată nu plângeam când luam bătaie din motive ca ajunsul târziu la cină sau faptul că mânuisem neglijent vreun obiect din sufragerie. Nici când marele poet mă smulgea cu forța din pat după ce băuse jumătate de sticlă de urakasumi, ca să-mi recite un poem sau, și mai frecvent, ca să mă bată până îmi suna apa în cap.

— ...?

— Da, îmi amintesc de explozia de lumină din cameră și de apariția fără chip care mă trăgea de brațe și mă târa pe podea până pe hol. Obişnuiam să mă lovesc cu capul de pragul ușii, încă pe jumătate adormit. La început, îmi dădeam seama dacă e doar un vis urât sau nu când mă loveam cu capul de prag. În vis, mi-l înfățișam întotdeauna pe tatăl meu ca pe un crustaceu uriaș, cu chipul diform al unei languste și antene care se târau pe pământ. Dacă eu simțeam vreo durere, era pentru că, într-un fel ceea ce se întâmpla era real, iar chipul lui devenea treptat omenesc după bătaie. Până în ziua de azi, încă îl văd din când în când pe tatăl meu ca pe o langustă umană.

— ...?

— Nu. Nu era nicio diferență.

— ...?

— Am început să fac pe mine când domnul Langustă Okuda se întorcea din lungile călătorii în provincie. Odată, marele poet crustaceu și-a dat seama de asta și a spus: „Fiul meu e un fricos. Ia uitate, femeie, fiul nostru e un laș! Trebuia să fi ales altă femeie, pentru că tu n-ai fost bună

nici măcar de asta. Ai sângele slab, nu e vina mea că băiatul ăsta e așa. Sau se prea poate ca inutilul ăsta să nu fie fiul meu. Asta trebuie să fie, nu m-ar surprinde să aflu că Pacostea asta nu e fiul meu...”

— ...?

— Când mă bătea cu o stinghie de lemn, domnul Langustă Okuda îmi porunca să plâng.

— ...?

— „Da, plângi ca un fugu”, spunea el. Spre deosebire de el, care după sesiunile de bătaie se închidea în cameră ca să plângă singur, mie niciodată nu mi s-a auzit pliscul. Am dezvoltat o metodă care mi-a fost utilă toată viața: îmi stăvileam lacrimile printr-un nod în gât. Singura dată când am plâns în fața domnului Atsuo Okuda, bătrânul nici nu și-a dat seama. Ne aflam într-un Volvo sedan, la întoarcerea către Tokyo din golful din Shikoku. Se luminase de ziuă, pe cer zburau pescăruși. Mama ducea cu ea un coș cu pești și liniștea ei obișnuită – era ca o lună palidă care deschidea gura numai ca să mănânce în porții din ce în ce mai mici. Domnul Langustă Okuda pescuise un fugu enorm, cu ajutorul domnului Suguro Shibata, profesor al Asociației de Fugu Armonios din Tsukiji care, probabil, ascultă chiar acum această conversație. Bună seara, domnule Shibata... În fine, în ciuda pericolului, tatălui meu îi plăcea la nebunie să pescuiască, să taie și să mănânce pește balon, iar domnul Shibata l-a învățat să stăpânească tehnica necesară. Nu îi plăcea numai pentru gust. Îi plăcea fugu pentru că e singurul pește care închide ochii când e tăiat de viu. Și pentru că scoate un sunet asemănător cu un plânset de copil când moare. Tatăl meu a studiat ani de zile și știe cum să taie un fugu și să înlăture părțile veninoase. Chiar și așa, de fiecare dată când ne obliga să mâncăm, mă gândeam că a lăsat dinadins vreun pic de venin. Da, așa trăiam. Scrie!

— ...?

— Nu, în după-amiaza aceea nu mă gândeam la plânsetul peștelui fugu, ci eram în mod timid fericit. Am intrat prin dreptul șoferului și m-am așezat pe bancheta din spate a mașinii cu două uși. Fără să vrea, sau cel puțin așa îmi imaginez, domnul Langustă Okuda a închis ușa și mi-a prins degetele în ea. Pe vremea aceea, mașinile aveau tabla foarte groasă. Am mers tot drumul cu două degete zdrobite, prinse în ușă. N-am avut curaj să zic nimic.

— ...?

— Pentru că, evident, era vina mea: eu pusese degetele acolo. Da, era vina mea. Și după toate astea, vă întreb și eu, la rândul meu: cum aş putea să răspund la întrebările revistei Literatura Mereu despre poezia tatălui meu ?

— ...?

— Curios este că domnul Okuda m-a întrebat deja asta. Eu am fost întotdeauna un bun cititor. Din fragedă copilărie mă prezenta amantelor

sale și, după ce îmi descria în amănunt întâlnirile, îmi citea frumoasele poeme pe care le scrisese pentru fiecare dintre ele. Și întreba: „Ce crezi, fiule?”, ca mai apoi să îmi arunce părerile la gunoi, la fel ca pe toate celelalte. Când am crescut, am ajuns să împărțim câteva dintre acele femei triste – domnul Langustă Okuda le încuraja să se culce cu mine. Se așeza pe marginea patului cu pumnii strânși sub bărbie și, în timp ce ne privea, își scria poemele acolo, pe suluri lungi de hârtie. Asta a început pe când aveam doisprezece ani și s-a oprit numai după ce am plecat de acasă. Apoi, tatăl meu a început să le scrie poezii iubitelor mele, pe care le cunoștea pentru că puneă să fie urmărite, înregistrate, fotografiate și filmate cu camera ascunsă.

— ...?

— Da, încă face asta. De ce n-ar face-o?

— ...?

— Da, și aici cred că răspund la ceea ce vreți cu adevărat să aflați: domnul Okuda nu a încetat niciodată să scrie. Pur și simplu, tatăl meu a câștigat suficienți bani cât să nu mai fie nevoit să aibă de-a face cu viermi ca voi.

— ...?

— Da, sunt foarte nervos. Da, astăzi nu sunt în apele mele. Da, e ceva teribil. Da, să mă scuzați, dar ce-ar mai fi de adăugat?

— ...?

— Păpușa de cînzeci de milioane de yeni?

15

În ultima săptămână, dl Okuda și-a petrecut mare parte din timp într-un hotel, în marele oraș, rezolvând afaceri în secret.

În rarele ocazii când e acasă, se holbează la perete ca o pisică, în timp ce eu îi servesc ceaiul. A început din nou să audă voci, care nu știu de unde vin, pentru că nu sunt de la dna Hiroko Okuda, de la radio, de la televizor, din Sala Periscopului sau de la celelalte ființe umane care bat câteodată la ușă, cum ar fi omul care deschide dosarul argintiu și îi înmânează plicurile cu înregistrări și fotografii ale dlui Shunsuke, fiul său.

Dl Okuda a spus că fiul său este cu cincizeci și cinci de ani mai tânăr ca el și este un copil impertinent, care ar trebui să-l respecte tocmai pentru că dl Okuda este cu cincizeci și cinci de ani mai în vârstă și are cu mult mai puțin viitor rămas în față decât are fiul său trecut în spate.

Nu am înțeles exact ce înseamnă să fii mai tânăr sau mai bătrân, de vreme ce alaltăieri dl Okuda mi-a povestit într-o poezie despre pielea mea foarte albă că trecutul și viitorul sunt același lucru spus sub o formă diferită. De aceea, mi-am permis să-i pun dlui Okuda prima mea întrebare, anume dacă „mai tânăr” și „mai bătrân” înseamnă același lucru spus sub o formă diferită.

Dl Okuda s-a supărat și a spus că nu are cum să fie așa, pentru că

cei mai tineri au pielea mai puțin ridată și sunt mai sănătoși, ceea ce înseamnă că au mai mult de trăit. Am întrebat de ce se întâmplă asta și dl Okuda mi-a explicat că se întâmplă pentru că tinerii au mai puțin trecut și că, pe măsură ce timpul înaintează, viața mistuie ființele umane, dar nimic nu poate opri timpul în loc.

Nu știu foarte bine ce este timpul.

Dl Okuda a încercat să-mi explice și a spus că timpul este ceea ce separă trecutul de viitor, și că pentru a-l măsura există instrumente precum ceasurile și calendarele, care sunt ca niște mici temnițe, pentru că nimeni nu poate să fugă din calea timpului, căci el e singurul lucru care îi face pe toți oamenii egali, împreună cu moartea, desigur, care merge întotdeauna braț la braț cu timpul.

Dl Okuda mi-a mai povestit că se folosește cuvântul „acum” când trecutul se întâlnește cu viitorul, în acest moment, în celălalt, în următorul și așa mai departe, mereu la frontieră, subțire ca un fir de păr, între două pietre foarte asemănătoare: între ceea ce este încă și ceea ce nu va mai fi.

Numele acestei frontiere este timpul, spune dl Okuda.

Chiar și fără să înțeleg foarte bine ce anume e timpul, l-am întrebat pe dl Okuda ce e moartea, pentru că mi se părea că ar fi același lucru, numai că spus sub o formă diferită.

Dl Okuda a luat o înghițitură mare de ceai, s-a plâns că e mai rece decât ar trebui și apoi a spus că moartea e ca și cum te-ai naște invers, adică să te întorci la ceea ce erai înainte de a te naște.

Și că pentru mine moartea ar însemna să mă închidă din nou în cutia din care am ieșit și să-mi ia numele Yoshiko și să mă lase acolo înăuntru, singură în întuneric, până când eu m-aș face una cu întunericul și n-aș mai ști ce este întunericul și ce sunt eu, și astfel aș pierde conștiința corpului meu, și cu ea mi-aș pierde și corpul, care reprezintă ceea ce sunt, pentru că eu sunt corpul meu și numele meu este Yoshiko, și când murim încetăm să mai fim ceea ce suntem și devenim ceea ce nu suntem, ca un munte care dispare, transformându-se în peisajul care îl înconjoară, pierzându-și astfel conștiința și corpul.

Și, luând și ultima înghițitură de ceai, a mai spus că trupul ființelor umane putrezește și e mâncat de insecte dacă nu e ars așa cum a fost cel al dnei Hiroko Okuda, pe care acum îl port în mine.

Și a mai adăugat că larvele vor cucerii porțelanul iridescent al tuturor ființelor umane din lumea occidentală care nu sunt arse ca noi, și că acestea vor distruge vederea acelor care sunt vii acum, până ce lumea va fi treptat ocupată de alții, care acum încă sunt morți și nu s-au născut.

Aceste cuvinte ale dlui Okuda m-au impresionat foarte tare.

În timp ce eu luam tava cu ceainicul de pe masa micuță, am simțit că spațiul dintre cenușa care există în mine și pereții corpului meu s-ar goli deodată de aer. Am simțit pentru prima dată o dorință foarte puternică să-l îmbrățișez pe maestrul meu, pe dl Okuda, de parcă astfel aș fi putut să fug

din calea timpului, ascunzându-mă în dl Okuda întocmai cum cenușa dnei Okuda este ascunsă în pânțele mele.

Mai târziu, în pat, m-am simțit foarte singură. Atunci, chiar și fără să înțeleg foarte bine ce era timpul, am ajuns la concluzia că e un lucru rău.

Ieri seară m-am gândit mult la asta, căci spre deosebire de dl Okuda, eu nu știu să dorm.

Noaptea, când mă gândesc la timp, e ca și cum aș fi pierdută în labirintul din Creta, pe care îl cunosc din legende pe care mi le povestește dl Okuda. Dar aici nu există niciun fir precum cel al Ariadnei, care să mă ghideze până la ieșire. Cele care îmi apar în cale sunt false, și nu mă poartă decât spre o anume ușurare, apoi eu încep să deschid drum prin regiunile și mai înnebunitoare, și mai întunecate ale acestui labirint care există în mijlocul timpului, până ce totul se întunecă și labirintul și întunericul pe care îl păstrez înăuntru se ivesc și mă cuprind și astfel vine sfârșitul.

Dl Okuda nu mai sforăie, se întoarce cu fața în sus și își mișcă ochii de parcă ar visa. Apoi, încă dormind, îi deschide larg, se uită la mine și o vede pe dna Hiroko Okuda.

Mă îmbrățișează, mă atinge, eu îmi întind primul fir fals în labirint și prin dl Okuda încerc să uit timpul.

16

Oamenii de la birou deja nu mă mai sună. După plicurile nedesfăcute care zac la poarta casei mele, presupun că absența mea a cauzat deja o concediere firească. De asemenea, îmi imaginez comentariile de pe coridor și pe capii acelei armate inutile de crabi în oală zicând: „Mereu mi s-a părut un pic ciudat”, „Socializa puțin cu colegii” și „Poate că de acum încolo o să apară mai repede tablele!” Dar această complicitate euforică va fi efemeră, fiind înlocuită rapid de frici tainice: „Și dacă o să fiu eu următorul?” Plus: „Când o să mă dea afară, ce-o să se spună despre mine?”

Cu greutatea acestor întrebări pe cap, își vor termina ceaiul dintr-o înghițitură rapidă și se vor întoarce ca peștii încolțiți la birourile lor, la micile cuști de aer din Kayabacho în care își irosesc viața de *salaryman*. Unde și eu aș fi, la ora asta, dacă nu aș fi cunoscut-o în acea noapte pe străină. Ce milă mi se face de nefericițiiăștia care nu vor fi niciodată cu o femeie ca Iulana, în toată mărimea ei! Nu mă interesează că nu mai am un loc de muncă. Nu mai sunt un laș!

Sunt singur, după cinci de cești de cafea, aici în imitația ordinară de Dunkin' Donuts, aproape de stația Shinjuku, unde m-am așezat pentru prima dată în fața Iulanei Romiszowska.

De vreme ce *gaijina* refuză să-mi dea adresa sau numărul ei de telefon, ăsta e locul în care minutele se transformă în după-amiezi

întregi de așteptare. Angajații mă cunosc deja și ne salutăm zilnic în tăcere. Știu pe cine aștept. Când apare Iulana Romiszowska, le simt privirile discrete de aprobare, de parcă ar fi ușurați că a sosit.

Intervalul dintre întâlnirile noastre variază: câteodată vine două zile la rând, alteori poate să treacă o săptămână fără să apară. În acele zile goale, cum e cea de azi, stau cu laptopul deschis, citind pe sărite ziarele, schimbându-mi mecanic locul la fereastră, concentrându-mă pe știri despre moarte și crimă, singurele care mă interesează cu adevărat. Acum citesc un reportaj care îmi amintește de Iulana: o franțuzoaică de douăzeci și doi de ani, pe nume Ophélie Bretnacher, a fost găsită moartă pe malul Dunării. Mă gândesc cine o fi Hamletul acestei Ofelii înecate, al cărei Helsingør ar fi Budapesta, în aceeași parte a lumii de unde a venit polonezo-românca mea.

Și Ofelia asta din știre mă face să-mi amintesc de o alta, care nu e Iulana – Necunoscuta de pe Sena, sinucigașa căreia un angajat de la morgă i-a immortalizat surâsul anonim într-un model de ghips, încântat de frumusețea tinerei găsită în râu în 1901 – foarte aproape de locul unde, optzeci și opt de ani mai târziu, faimosul canibal Issei Sagawa și-a onorat originile japoneze și a devorat cu pasiune o altă străină, de data asta o olandeză, colegă cu el la cursul de literatură de la Sorbona.

Moartea, după cum obișnuiește să spună dl Langustă Okuda, este fotogenică. Înainte să-i inspire pe Rilke și Nabokov și să fie fotografiat de Man Ray, chipul Necunoscutei de pe Sena s-a transformat în element de decoratiune interioară – a atârnat ani de-a rândul pe peretele biroului tatălui meu, și astăzi este la ușa Sălii Periscopului. În afară de asta, s-a transformat în mulaj pentru fizionomia păpușilor din școlile de prim-ajutor din întreaga lume – după spusele dlui Okuda, de la atâta respirație gură la gură, s-a transformat în femeia cea mai sărutată din toate timpurile. Dacă i-aș spune povestea asta Iulanei Romiszowska, ce deja a fost sărutată îndeajuns, cu siguranță mai mult decât am sărutat eu alte femei, îmi imaginez că ar spune ceva de genul:

— Are sens ce spui, Shun! Sunt blestemată să transform bărbații în Hamleți....

Sau cel puțin asta spunea copia străineii, pe care o purtam în cap și care făcea tot timpul comentarii despre lucrurile pe care le gândesc și le văd.

În cafenea, înainte să încep să-mi imaginez cum să blochez drumul Iulanei către viitorii ei amănți, străinii pe care avea să-i sărute când eu deveneam numai un capitol printre multele ei amintiri și, în plus, cum aș putea face să-i imit pe Sagawa și pe străina sa din Paris, ușa se deschide cu putere și eu mă văd imediat fără niciun fir de legătură cu știrile din viața mea, cu Shakespeare, cu dl Okuda sau cu oamenii vii din locul acesta sau din oricare altul, pentru că persoana

care intră acum în cafenea este Iulana Romiszowska.

Ea cere un croissant și un espresso dublu. Înghite totul fără ceremonie, ca un animal înfometat. Apoi îmi pune întrebări despre familia mea:

— Ai frați? Cum îi cheamă? Cine au fost părinții tăi?

— De ce vrei să știi asta?

— Câteodată cred că știu foarte puține despre tine.

De vreme ce eu îi tăinuiesc toate astea, ea începe să-mi povestească despre copilăria ei, despre cum mamei îi era indiferentă și cum tatăl său, un consul polonez meloman, o ducea la concerte, și cum aceasta era principala cale de comunicare între ei doi. Și începe să vorbească despre fascinația tatălui ei pentru romanticii ca Șostakovici, și ajunge să enumere câteva piese pentru pian, sonate de Brahms și *Carnavalul* de Schumann, care o fac să își amintească de bătrân, care-i spunea că sunt antidoturi pentru lumea tehnicistă și mecanică în care trăiau, pentru era *științifică* pe care o adusese secolul, și zicând că era ironic că ea ajunsese să locuiască în Tokyo, ce ar fi zis bătrânul de locul ăsta? Surâd în tăcere amintindu-mi de Misako, fiica unui industriaș ignorant, care era incapabilă să poarte o discuție ca asta sau orice fel de discuție.

— Ce e așa de amuzant, Shun?

Îi spun că nimic și ea continuă să vorbească despre dl Romiszowska, despre cât era de înalt, puternic și inteligent, despre cum se pierdea ea în brațele bătrânului, al cărui tată murise eroic apărând Vilnius, astăzi capitala Lituaniei, când Polonia a fost invadată de sovietici în 1939, și în momentul ăsta abia dacă pot să îmi ascund invidia față de toți acești oameni decedați.

Imediat ce m-am văzut singur, am fugit să cumpăr bilete pentru un festival de pian de la Kan-i Hoken Hall, în Gotanda – speram ca, cu puțin noroc, ea să apară a doua zi.

Am fost de puține ori la un astfel de concert, dar suficient încât să știu că înainte să iei biletele trebuie să faci o alegere importantă: în ce parte a sălii să stai. Dacă ne așezam mult spre stânga, puteam vedea clar clapele albe și negre ale instrumentului, precum și mișcarea mâinilor și felul în care degetele pianistului le atingeau repetat. Dacă, din contră, luam locuri la dreapta pianului, nu vedeam clapele sau mâinile solistului, ci îi zăream mimica: sprâncenele ridicate în ritmul muzicii, umerii și gâtul într-o mișcare pendulară care va urmări ostinatoul, portativul în mișcare format de liniile frunții contractându-se în spasme scurte, clipirea ochilor marcând tempoul ca un metronom, mișcarea picioarelor pe pedale – toate lucrurile care ne amintesc că acea ființă umană este responsabilă pentru sunetul pe care îl auzim, chiar dacă nu îl putem vedea cu adevărat.

Câteodată putem vedea, pe capacul ridicat al pianului, și numai

dacă este bine lustruit, reflexia vălurită, în oglindă, a dosului palmelor pianistului dansând pe clape precum umbra a doi corbi pe care o imprimă într-o noapte întunecată un stâlp cu lumină galbenă. Sau ca străina care, de după un vâl de liniște și neînțelegere, îmi surâde.

Iulana Romiszowska, spre deosebire de toate, m-ar face mereu să mă așez în partea din dreapta a sălii.

17

Ceea ce vedem acum este prima masă pe care o luăm împreună la un restaurant coreean din Daiba. Pe după conturul părului blond și dezordonat al Iulanei Romiszowska, golful strălucește în tonuri de albastru, sclipind în milioane de oglinzi minuscule și fremătătoare pe firul apei. De aici, forfota neîncetată a mașinilor și a trenurilor peste podul din Tokyo pare suavă – orașul arată ca o jucărie inofensivă.

Iau cu bețișoarele o bucată de carne crudă și o pun pe grătarul coreean și, cât aștept să fie gata, beau o bere Asahi și observ fumul care urcă în linie dreaptă până la hornul de metal. Această imagine îmi distrage atenția și aproape că nu-mi dau seama, din cauza ceții îngroșate care cucerește spațiul dintre mine și Iulana Romiszowska, că spectrul dlui Langustă Okuda se apropie de masă.

Tatăl meu, cu părul și barba complet albe, poartă un kimono cu emblema familiei, sandale din lemn și, pe nas, are o pereche de ochelari rotunzi și murdari. În mână dreaptă ține masca de langustă, cu antenele și cleștii de cauciuc târându-se pe jos.

*De data
asta o străină,
fiule?!*

DL Langustă Okuda a ales întotdeauna momentele cele mai nepotrivite pentru a-mi invada realitatea, dar să nu respecte prima masă pe care o iau cu Iulana Romiszowska într-un restaurant coreean din Daiba e ceva ce întrece orice limită.

*Ah, ce-mi șoptește
în urechi
cenușa mamei tale moarte!*

Pentru a ascunde iritarea pe care mi-a stârnit-o vederea fantomei tatălui meu viu, o oglindire ștersă și fragmentară a mea, îi cer chelnerului altă bere. De fiecare dată când văd oameni bătrâni, dar mai ales pe tatăl meu, simt că nu sunt nici mai aproape, nici mai departe de moarte decât oricare dintre ei, și asta mă neliniștește profund: mă fac să mă gândesc că poate am îmbătrânit eu înainte de vreme.

Dl Langustă Okuda, ca întotdeauna, mă ignoră și declamă versuri teribile, fără urmă de metrică, de pe după umerii Iulanei:

*Shunsuke, privește!
În spatele irisului Iulanei Romiszowska
Orbitele sale păzesc
Escadroane aeriene
Tigri la pândă
Ceasuri de apă
Semiluna din ochii aceștia rusești
Și timpul acestor ceasuri e neonest
Și timpul acestor ceasuri e obscen*

Iulana Romiszowska, asemenea celorlalți clienți din restaurant, este incapabilă să perceapă apariția dlui Okuda. Cu privirea ațintită în afara restaurantului, ridică bărbia din palma mâinii stângi și bea niște suc de mere. Își umflă nările în timp ce soarbe lichidul care urcă pe pai. Închide gura într-un mic cerc, întinzându-și pielea albă a obrajilor.

*Învață să vezi
construcția geometrică
a muncitorilor, Shun!
Muncitorii care au sculptat forma
Și au definit curbura buzelor Iulanei Romiszowska*

*Muncitorii care au deschis cu târnăcopul
Vinele prin marmura ei
Muncitorii care au uitat pe pielea ei:
O lopată, un ciocan
Un ciot de lemn, o scară
Un ferăstrău!*

Pentru scurtă vreme, mă imaginez plecând în recunoaștere pe teritoriul grinzilor aceluia corp cu degete ezitante, ca un orb care citește *Evangelia în Braille*, și întind degetele înspre părul *escaladat precum lianele de micii muncitori sinucigași*, dar îmi îndepărtez imediat din minte aceste gânduri idioate, prostii pe care mi le-a turnat în ureche dl Langustă Okuda.

— Ce rahat, tată!

Mai dau pe gât un pahar de bere rece și mă străduiesc să mi-l șterg din minte pe dl Langustă Okuda și să mă gândesc la altele, înlocuindu-i imaginea cu cea a anghilelor, a structurilor de metal, a maimuțelor de laborator sau a astrolabilor. Muncitorii care *au sculptat forma și au definit curbura buzelor Iulanei* îmi ignoră eforturile și

încearcă să se țină de pistruii străine, înainte să se arunce cu zâmbetul pe buze pe grătarul încins.

Când, în cele din urmă, cred că dl Langustă Okuda a dispărut, aud un strigăt. Un strigăt care nu aparține niciunuia dintre muncitorii microscopici atârnați de Iulana Romiszowska. Un strigăt care nu le aparține nici ospătarilor sau celorlalți clienți. Este strigătul tatălui meu, care reapare de după Iulana Romiszowska și începe să danseze în pași de Awa-Odori¹⁰ în jurul mesei.

Acum poartă masca de langustă, cu antene lungi care se târăsc pe jos, se învâрте în jurul mesei și cântă, ținând și arătând cu degetul spre însoțitoarea mea:

Ah!

Ești o criminală!

Ești rea!

Iar eu...

Eu sunt un monstru

O aberație infamă

Iar pe tine te-ar cuprinde fierbințeala de-ai putea

Să o privești cum o văd eu

Cum văd muncitorii cu căștile lor iluminate

Mergând prin grădini cu cireși în floare

*Muncitorii ce-au atins-o pe dinăuntrul venelor
Ce și-au sprijinit chiar și genunchii în cimentul ei
Ce i-au sculptat oasele din fildeș*

*Muncitorii care-au înălțat marele gol
Și marea absență care ești tu
(Câte uși care se deschid către camere
Unde Shunsuke nu va intra niciodată!)
Muncitorii care au cioplit și au crestat
Lemnul umbrelor sale
Care i-au escaladat gura întredeschisă
Atârnând pe schele
În galeria iluminată care se deschide
Oriunde vei merge*

*Muncitorii din copilăria ei tristă
Pe când plângea ascunsă sub masa din sufragerie
În orașul portuar de la Marea Neagră
Constanța, urbea marilor coridoare
De singurătate și colțuri de stradă pustii*

*Muncitorii care au deschis peisaje și insule stâncoase
În mările plumburii ale corpului ei
Cotul aspru, subsuoarele palide
Spațiile sacre dintre degetele picioarelor
Muncitorii care cunosc orizontul
Pe care îl păstrezi ca pe un secret*

*Sunt invidios pe existența
Rapidă și glorioasă a muncitorilor
Care au semănat simetrie în dezordinea
Iulanei Romiszowska
Muncitorii sunt geloși ca și mine
Într-o zi, când ea va dormi,
Vor evada din corpul ei și mă vor ucide
Călcându-mă ca pe o ramură putredă*

Numai de-aș avea noroc!

Dl Okuda-crustaceu-poet face o reverență rapidă și iese pe geam zburând înspre golful care strălucește în tonuri de albastru, sclipind în milioane de oglinzi minuscule și fremătătoare pe firul apei. După ce survolează replica în miniatură a Statuii Libertății din Odaiba, spectrul lui se unește cu forfota aproape imperceptibilă a mașinilor și trenurilor peste podul din Tokyo, până dispare în oraș. Ecoul cuvintelor lui se stinge rapid în peisaj.

Îmi întorc privirea către Iulana Romiszowska, ușurat că nu și-a dat seama ce tocmai s-a întâmplat aici. Întind mâna peste masă, dar străina mă întrerupe și mă lasă cu ea întinsă în aer.

— Nu începe. Nu te uita așa la mine...

— Așa cum?

— Așa. Cu *tandrețea* asta.

— Care-i problema?

— Problema e că nu îmi place și gata.

Fumul grătarului urcă. Mai pun pe el niște bucăți de carne crudă. Mâncăm în liniște. Dintr-odată, Iulana întinde mâna pe deasupra grătarului, ca și cum ar atinge cu palma suprafața fierbinte. Soarele pare să strălucească mai puternic de cealaltă parte a ferestrei care ne separă de restul lumii. O motocicletă trece cu zgomot pe stradă.

— Dar îmi urăsc mâna.

— Ai o mână frumoasă.

— Aș fi vrut să am degete fine ca ale japonezelor.

— Ce prostie! Am avut o iubită din Kyoto care avea degetele mai groase ca ale unui rinocer.

— Atunci, degete de pianist.

— Doar pianiștii au nevoie de degete de pianist. Iar tu nu știi să cânti la pian.

— Ți-ar plăcea să cânt la pian ca artista aceea? Știu că ți s-a părut frumoasă.

— Mi-e totuna.

— Ba n-are cum să-ți fie! Imaginează-ți ce înseamnă să ajungi acasă și să asculți o piesă de Rachmaninoff cântată de soția ta îmbrăcată în cămașă de noapte?

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Ei bine, ar trebui să te gândești, Shun. Ar trebui să o cauți pe femeia asta, pe pianista asta japoneză delicată. Pentru că eu, cu degetele astea groase și urâte, eu niciodată nu...

Fruntea Iulanei Romiszowska s-a transformat deodată într-o complicată rețea de riduri. Îi iau mâna stângă, care încă plutește periculos la câțiva centimetri deasupra grătarului fierbinte, și o cuprind într-ale mele ca și cum aș încerca să protejez o pasăre moartă. Încerc să uit de muncitorii răspândiți pe pielea Iulanei și o sărut pe vârful fiecărui deget, precum și în spațiul dintre ele, fără să mă intereseze de părerea celorlalți clienți din restaurant, cărora deja le-a atras atenția această ciudată pereche. Unul dintre noi spune:

— Să mergem.

Când așteptăm metroul, urmăriți de camerele submarinului dlui Okuda într-o stație-girafă suspendată, din beton armat, plină de turiști veniți din provincie, Iulana îmi cuprinde trupul ca o caracatiță care își

atacă prada. Muntele de carne și piele roz se apleacă și, cu genunchii aproape la pământ, își sprijină capul pe pieptul meu:

— Inima ta este a mea, micuțule Shun?

18

Departe de mine, de Iulana Romiszowska și de stația de metrou-girafa din beton armat, la o distanță de opt ore și douăzeci și două minute pe linia timpului, douăsprezece alte stații care pleacă din Odaiba și 4.543 de metri de pasarele subterane, se află Hyatt Regency din Shinjuku, o cutie de marmură maro cu ferestre pătrate.

Vedem coada de taxiuri oprite la intrarea în hotel și, pe după ușa rotativă, o lustră mastodontică de cristal, care plutește peste holul mare. Vedem, în fața *conciergeriei*, funcționari surâzători îmbrăcați în negru, gata să răspundă oricărui vizitator în cinci limbi străine. Mai vedem, lângă intrarea care duce spre camere, patru eprubete prin care urcă și coboară lifturile panoramice care ajung până la coridoarele cu tapet ale etajului al doisprezecelea unde, în spatele ușii încuiate a camerei 1212, pe care serie: „Nu deranjați”, există un cerc de lumină pe o masă pătrată.

Acest cerc se naște dintr-un altul, mai mic, aflat la mai puțin de un metru deasupra. De pe laterală se vede că cercul de deasupra mesei reprezintă baza unui con de lumină care începe de la suprafața sa și se termină într-un abajur de metal atârnat de tavan. Fumul unei țigări rulate urcă prin aerul din conul opac. Ce susține țigara, înainte să fie stinsă în scrumiera pe care noi nu o vedem, este mâna dreaptă a dlui Langustă Okuda.

Nu vedem scrumiera, pentru că scrumiera este în afara cercului de lumină de pe masa pătrată. Nu vedem nimic din ce nu intră în conul de lumină, și asta include și priveliștea către turnurile prefecturii cu aer de catedrală cubistă, către cele trei piramide din Hyatt Park și către parc și *skyline*-ul din Shinjuku, pe care l-am vedea dacă draperiile ar fi deschise. De asemenea, nu vedem un telefon negru, brațele, picioarele, bustul, chimonoul și aproape întreg corpul tatălui meu, cu excepția mâinii drepte, care acum îndreaptă țigara spre scrumiera pe care nu o vedem. Nicio lumină nu intră pe fereastră sau pe sub ușă.

Masa, conul de lumină, țigara, chimonoul și corpul dlui Okuda se află într-o cameră deasupra altor unsprezece, suprapuse, și dedesubtul altor treisprezece, aliniate după același principiu vertical. Dlui Okuda nu îi place să aibă treisprezece etaje deasupra sa, și în fiecare zi se gândește să se mute în altă cameră, mai sus, unde există un cerc de lumină pe o masă pătrată.

Dar în momentul ăsta alte lucruri sunt prioritare. Dl Langustă Okuda este hotărât să își ducă la bun sfârșit planul de a o trezi pe

dansatoarea Kazumi, care împarte un apartament din Meguro cu Iulana Romiszowska.

Când va suna telefonul, Kazumi nu își va mai aminti că visa să ocupe corpul Iulanei Romiszowska.

În vis, primul de care își va aminti după ani de zile, Kazumi se privește (privește corpul Iulanei) în oglinda de deasupra chiuvetei din toaleta publică 14B la intrarea dinspre nord a stației din Shinjuku, în minutul zero pe linia timpului și la 1.690 de metri de holul Hyatt Regency unde, unsprezece etaje mai sus, există un cerc de lumină pe o masă pătrată.

Kazumi ridică bluza și doi sâni cu mult mai mari și mai grei decât ai ei se profilează pe suprafața rece a oglinzii. Dansatoarea simte pe coloană greutatea acestor sâni mari și o ușoară usturime în sfârcurile rozalii. Înainte să-și dea seama dacă ceea ce simte este cu adevărat durere, zărește privirea Iulanei, prin intermediul căreia Kazumi se vede, prinsă în corpul prietenei sale.

Este o privire moartă, de păpușă. Ochii săi încetoșați sunt ca bilele de marmură.

Chiar în clipa când Kazumi se sperie de acești ochi care o țin captivă în spatele orbitelor, dl Langustă Okuda își termină de tastat numărul la telefonul negru pe care nu-l vedem.

Telefonul sună, smulgând-o pe Kazumi simultan din: 1. somn, 2. corpul Iulanei Romiszowska, 3. toaleta de la intrarea dinspre nord a stației Shinjuku. După ce a fost trezită de telefon, până la venirea altcuiva, oglinda din toaletă a început să reflecte faianța peretelui nemișcat.

— Cine e?

Kazumi se uită la ceasul digital care licăre roșiatic 04.43 AM.

— Știi cine e.

— Ce vrei?

— Ai băut ceva, de vorbești cu mine pe tonul ăsta? Ești nebună?

— Scuzați-mă, domnule. Știți, e deja târziu.

— Și eu care te sun ca să-ți dau vești bune... Pisicile tale îți trimit o îmbrățișare.

— Le-ați făcut ceva? Sunt bine?

— Vreau vești despre Shunsuke și străină.

— Măine cred că o să am ceva. *Gaijina* e rezervată.

— ...

— OK?

— Nu uiți nimic?

— Când?

— Măine. Poți să vii după șase după-masa.

— ...

— Nu uita de corzi.

Pe salteaua aflată puțin mai sus de tatamiul de pe care Kazumi vorbește la telefon, Iulana Romiszowska stă cu perna pe cap. Din tot ce au vorbit, nu înțelege decât cuvântul *gaijina*. Luminile care licăresc pe fațada blocului umplu camera de un nor roșiatic. Afară, asfaltul ud reflectă turnurile și vitrinele în tonuri argintii.

19

Nu mi-a luat mult să descopăr că Iulana Romiszowska are sfârcuri de copil și o păsărică mare și largă ca o cavernă, din cauza zecilor de *gaijini* care au trecut pe acolo înainte. Femeia japoneză, fie ea și curva cea mai bătrână din Yoshiwara, este ca o mânășă strâmtă. Dar femeia europeană, cum am aflat după ce am cunoscut-o pe Iulana, este adâncă. E fără sfârșit.

Să o posed pe femeia asta mare și adâncă îmi dădea o senzație inedită de putere. După Iulana Romiszowska, sexul cu femeile japoneze mi se va părea incestuos.

Nu e deloc timidă. Dl Okuda Crustaceu ar spune că atunci când ea își dă jos hainele, e ca și cum nu ar fi purtat niciodată nimic. Corpul ei e un ansamblu de forme abstracte care se așază peste mine și se desfoaie rapid.

Simt greutatea pe umerii afundați în tatamiul din camera mea unde, împreună cu noi, se află toți occidentalii care au folosit-o înainte pe Iulana

Fac cu schimbul, întrupați în mine. Când totul se sfârșește, acest animal care este străina se ridică picurând dintre picioare. Răstoarnă peste gura și gâtul meu ceea ce poartă înăuntru.

— Deschide gura, Shun!

Și aruncă sămânța tuturor acelor bărbați pe fața mea, până ce întreaga cameră e inundată de un sirop lipicios. Apoi se duce până la fereastră. Trag imediat draperiile.

— Și pentru ce? Acasă nu trag niciodată draperiile... Și ce dacă mă văd goală?

Și își întoarce chipul către mine cu un aer pervers, lumina buimacă a după-amiezii peste sânii de marmură. Dl Langustă Okuda murmură din spatele reflexiei din fereastră:

Știi că...

Nu vei avea de ales

Altceva decât să o ucizi.

20

Perechea câștigă intimitate. Am ajuns să jucăm, în zilele pare, rolul părinților noștri: eu pe al tatălui ei, diplomatul meloman; și ea

pe al mamei mele, timidă și moartă.

Acest joc aduce cu sine după-amiezi întregi de dăruire și, totodată, ierni lungi, când orice apropiere a mea este primită cu profundă scârbă – deja a vomitat peste pick-up și peste capacul de la toaletă. În momentele astea îmi spune că nu are nevoie de mine pentru nimic în viață, că sunt inutil și insuficient pentru dorințele ei infinite, și face insinuări despre istorii din trecutul ei de pe alte meleaguri, povestind de occidentalii de diferite mărimi și culori pe care i-a frecat pe buze și i-a făcut să ejaculeze înăuntrul tuturor orificiilor corpului ei.

Câteva minute mai târziu, își cere scuze în engleza ei bine articulată, de fată cu educație universitară, spune că inventează povești ca să-mi atragă atenția și, într-un atac de gelozie față de fostele mele iubite inventate de ea, mă mușcă de gură sau aruncă un blender pe fereastră.

Se întâmplă și să ne strigăm pe numele noastre inversate: ea îmi spune Iulana și eu îi zic Shunsuke. Astfel ne povestim unul altuia secrete teribile, secrete pe care promitem să le uităm până în ziua următoare. N-o să reușesc să scap niciodată de ele, pentru că sunt înregistrate de aparatele submarinului instalat aici în casă.

Iulana Romiszowska nu va avea problema asta. Nu își va aminti nici măcar o frază, căci nu obișnuiește să acorde multă importanță lucrurilor pe care le spun ceilalți oameni de pe lume și primește mereu răspunsul meu într-un fel obtuz, întrerupându-mă din vorbă cu palma deschisă peste gura mea.

Deja din prima noapte împreună în apartamentul meu, fără să fi stabilit, am dormit cu brațele, picioarele și tentaculele înlănțuite. Două caracatițe încătușate în combinații stranii, funcționând după reguli foarte clare, dar care nu au învățat, de exemplu, cum să-și schimbe poziția corpului în mijlocul nopții.

(Când îmi amortesc mâinile și simt nevoia să mă întorc pe partea cealaltă a patului, o mișcare subtilă care îndepărtează brațul meu de ceafa Iulanei Romiszowska atrage după sine o serie de pași complicați și, în câteva secunde, ne îmbrățișăm din nou din poziție opusă: 1. brațul Iulanei peste pieptul meu, 2. piciorul meu stâng sub pulpa ei dreaptă, 3. genunchiul ei stâng încadrat în piciorul meu stâng, 4. mâinile împreunate geometric, 5. nasul rusoaicei încălzind un punct precis pe ceafa mea.)

Într-una din nopțile astea negre, pline de încântare și de panică, o să am un vis nesfârșit în timp ce Iulana Romiszowska mă va îmbrățișa pe la spate.

În vis o să stau tot așa lungit, dar pe scările de la Reiyukai Shakaden, îmbrățișând capul decapitat al dlui Langustă Okuda. Intrarea neagră a templului mă va înghiți. Voi alerga până la leșin la

intersecția de la Roppongi, unde arterele de neon se vor transforma în bice care mă lovesc. Negrii, curvele chineze și străinii beți vor rupe cu unghiile cartilajele de beton ale clădirilor și vor arunca cu bucățile astea în mine. Pământul se va transforma într-o scară rulantă care merge invers. O să văd cum o pisică de pluș cu ochii scoși dărmă viaductul cu un os enorm din metal. Când o să înceapă să iasă larve din ochii pisicii, care îmi va pune întrebări în română, o să mă trezesc cu degetele Iulanei Romiszowska în jurul unei erecții.

Nu îmi ia mult să-mi dau seama că e a mea bucata de carne pe care ea o cuprinde cu mâna înghețată.

Iulana își cuibărește coapsele între picioarele mele și, așezată pe genunchii mei, față în față cu mine, se holbează la un punct fix dintre ochii mei. În mijlocul pernelor albe ale sânilor care-i scapă prin cămașa întredeschisă, lăsând din când în când la iveală un sfârc roz și neatent, există un crucifix. Mă gândesc la cât e de absurd să umbli cu un bărbat în agonie, pe jumătate dezbrăcat, atârnat la gât, dar nu spun nimic.

Ea lungește brațul peste gâtul meu și caută revolverul în geantă. Îl îndreaptă către capul meu și apoi mi-l pune între testicule:

— Al cui este acest cocoșel erect, Shun, bebelușul meu?

Și dă chiloții într-o parte. Într-unul din puținele momente în care Iulana mă lasă să o domin, mă sui pe ea. Ea rămâne cu genunchii împreunați și îndoiți, lipiți de capul inert în ciuda strădaniilor mele, parcă nu simte nimic. Mai devreme sau mai târziu, ceva se întâmplă, căci străina începe să tremure și un firicel de sânge i se scurge din colțul gurii.

Poate că încă visează.

Pentru că acum înaintez pe un coridor întunecos, și imediat pe un altul, și nu mai e sânge pe așternuturi: Iulana Romiszowska e acum o ușă. O ușă verde, cu un melc sculptat undeva sus, o mică fereastră cu grilaj de fier, șapte stinghii verticale de lemn și, în mijloc, o încuietore ruginită.

Mă aplec, îmi pun palmele deschise pe genunchi și mă uit pe gaura cheii a ușii care este Iulana. Văd un depozit cu pereți albi și cu un tavan pe care nu-l cuprinzi cu privirea. Pe lângă pereți, stau zeci de muncitori ocupați să ia notițe și să catalogheze operele unui muzeu care expune numai tablouri în alb. Se uită la pereți precum copiii pedepsiți.

Când mă trezesc, de tot sau nu, ea stă în picioare cu mâna în șold, picioarele arcuite, gâtul înclinat spre stânga, capul acoperit de părul blond, purtând o cămașă de-a mea cu toți nasturii descheiați, mai puțin ultimul, care acoperă sexul prost epilat al Iulanei Romiszowska.

— Ai dormit prea mult, Shun!

Miroase diferit de toate femeile cu care am fost.

— Mi-e foame, Shun!

După ce vin de la baie, dau drumul la sistemul audio și pun un disc.

— Îți amintești că am ascultat asta prima dată când am băut cafea?

— Cred că da. Muzica asta e perfectă dimineața.

— Nu e adevărat. E perfectă la apus.

Submarinul înregistrează câteva minute de liniște între noi. Iulana Romiszowska, la fel ca întotdeauna, se holbează la un punct fix dintre ochii mei.

— Chiar nu înțelegi? Vocea muzicianului brazilian João Gilberto e o voce nocturnă.

— Cum adică?

— Când e foarte târziu, orașul e stins și toți oamenii sunt în casă; n-ai observat că vorbesc din instinct cu glas scăzut?

— Ba da.

— E o voce pe care o folosim numai cu cei cu care avem intimitate.

— Shun?

— Ce?

— Poate într-o zi o să ne vorbim unul altuia cu vocile noastre nocturne.

Fac cafea, pâine prăjită și două ouă ochi pentru ea. Eu nu mănânc nimic din toate astea, ci fac orez cu ou crud. Iulana se strâmbă a silă și își trece mâinile mari prin părul meu, cu aerul cuiva căruia i-ar fi milă. Aburul cafelei și al orezului, ridicat în aerul închis, cu miros de mucegai, face încăperea să capete o textură opacă. Așezați în colțuri opuse ale mesei mici, ne privim în liniște, în timp ce cântărețul brazilian João Gilberto cântă cu vocea lui nocturnă.

Ceea ce vedem acum, cu ajutorul periscopului, este primul nostru mic dejun.

În acel moment nu mi-am dat seama, dar dormitul cu Iulana Romiszowska era suficient să mă facă să realizez că niciodată nu voi putea să mă obișnuiesc iar cu singurătatea de dinainte – în doi sau nu. Aproximarea asta m-a făcut să presupun și că restul lumii dispăruse, inclusiv tatăl meu și submarinul, atâta vreme cât noi eram acolo, înăuntru – presupunere care ar putea fi reprezentată destul de exact printr-o aureolă întunecată așezată în jurul apartamentului.

Merg până la balcon și deschid draperia, iluminând totul în jur.

Pe fereastră, văd urma gri a cartierului Daikanyama, unde locuiesc într-un apartament cumpărat de către dl Langustă Okuda în anii 1960, înainte de gentrificarea zonei, astăzi o aglomerare de galerii și cafenele unde *trendsetter*-ii vorbesc despre toate lucrurile care

ar putea exista pe lume și care pe mine nu mă interesează.

Totul este încă la locul lui.

Iulana Romiszowska strânge masa, dă drumul la apa caldă și spală vasele. Acum nu este o ușă, un sfinx, o imagine inexpressivă în oglindă, cu ochi de păpușă, sau un depozit de tablouri în alb, ci femeia aproape necunoscută și pe jumătate dezbrăcată căreia eu i-aș fi oferit pe loc viața și moartea mea.

În timp ce străina spală vasele, eu îi miros degetele și îi simt râncezeala dulce-acrișoară a corpului, încui ușa casei, arunc cheile pe fereastră și trag draperiile – vreau să transform lumea într-o aureolă neagră, ca să scap de el și să o iau cu mine pe Iulana Romiszowska. Aceasta este singura fugă posibilă: să nu te miști din loc.

21

În noaptea aceleiași dimineți, ne plimbăm pe străzile din Roppongi după ce am fost la cinema. Fiindcă Iulana Romiszowska e mai înaltă ca mine, este o corvoadă să mergem ținându-ne de mână: a mea rămâne mereu dedesubtul degetelor groase ale Iulanei, ceea ce mă obligă să stau cu antebrațul atârnat în chip aproape imperceptibil ca să ajung la palma acelei femei. După câteva minute, soluția se dovedește inconfortabilă și prefer să înlănțuiesc talia însoțitoarei mele, având mereu grijă să fiu pe partea mai înaltă a trotuarului.

Ignorând aceste stratageme, Iulana Romiszowska zărește o reclamă exotică din neon la etajul al șaselea al unei clădiri.

— Ce e acolo, Shun?

— E o cafenea egipteană.

— Vreau să merg la cafeneaua egipteană. Mă inviți?

Mă uit la ceas și văd că e deja mâine. Încuviințez din cap – probabil că niciodată nu va mai trebui să lucrez a doua zi de dimineață. Ușa liftului se deschide către o anticameră întunecoasă, unde un portar gras cu melon ne salută și deschide o ușă capitonată. Cafeneaua e compusă dintr-un singur spațiu, cu canapele scunde și perne pe jos. Pe pereți se află oglinzi înrămate cu fire de neon, dedesubtul arabescurilor trasate pe tavan. Într-un colț, dintr-un *jukebox* se aude tare J-pop.

Peste tot, oameni beți povestesc lucruri pe care nu le-au mai povestit niciodată.

Prin norul de fum de narghilea, cerem ceai verde și tutun de căpșune.

Iulana trage aerul prin furtun și scoate fumul pe nările umflate, cu ușurința unei profesioniste. Mă mândresc cu prezența acestei femei, 1. ca și cum corpul, coafura, trăsăturile și hainele ei nu numai că mi-ar aparține, ci *ar face parte* din mine, 2. ca și cum toate privirile Iulanei Romiszowska s-ar îndrepta către mine, 3. ca și cum chiloțeei minuscule

ai polonezei ar pătrunde în orificii ascunse din carnea mea, elasticele ei ar lăsa urme pe pielea mea – și, în sfârșit, 4. ca și cum amintirile ei mi-ar aparține de drept.

Gândul că voi avea mereu noi și noi amintiri cu această femeie mă face să tremur ușor când Iulana îmi întinde furtunul narghilelei. Ea este un puț de experiențe noi pentru această insulă, unul plin cu nenumărați străini. Poate unul dintre ei este occidentalul care poartă o jachetă roasă din piele și se apropie de canapeaua pe care stăm așezați și rostește numele Iulanei Romiszowska, pronunțându-l perfect, cum eu nu aș fi niciodată în stare să o fac.

— Da?

Ea evită să ridice privirea.

— Îți amintești de mine?

— Cine ești?

— Nu-ți amintești de mine?

— Nu te cunosc.

Bărbatul cu jachetă de piele o fixează pe Iulana Romiszowska în tăcere, în timp ce își termină de băut paharul de whisky pe care îl ține în mâna stângă. După treizeci și cinci de secunde cronometrate de submarin, își abandonează paharul gol pe o masă, apoi se răsucesce pe călcâie și dispare.

— Cine e bărbatul ăsta?

— Nu știu.

— Știi

— Nu știu, Shun!

— Știi cine e. Știu că știi cine e și că știi că mă minți. De ce mă minți?

— Ești nebun.

— Ești o curvă.

Bang! Iulana Romiszowska îmi întoarce fața cu un pumn, aruncă narghileaua pe jos și ceaiul cald pe hainele mele. Câteva minute mai târziu, trecătorii de pe trotuarul unde cu câteva minute în urmă Iulana Romiszowska întrebaseră: „Ce e acolo, Shun?”, arătând către o reclamă luminoasă exotica de la etajul al șaselea, se vor strădui să se prefacă că nu văd un bărbat cu costumul ud agățat de genunchii unei *gaijine*, târându-se pe trotuar și cerând iertare și spunând că o iubește.

22

Nu mă spăl pe mâini de patru zile și jumătate. Astăzi am intrat la duș cu mănuși din plastic și elastice la încheietură. De asemenea, am folosit mănuși ca să mănânc, să ating banii, telefoanele, cartela de metrou, să apăs butonul de la lift, să scriu la computerele de acasă și din cafenele.

Îmi protejiez mâinile pentru că în spațiul dintre carnea degetelor

și unghiile mele se dă o bătlie tăcută între particulele Iulanei Romiszowska și particulele planetei Terra. Particulele planetei Terra încearcă să evacueze particulele Iulanei. Mirosul chiloților și al cavităților ei rămâne pe degetele mele exact patru zile și jumătate.

Apoi dispare. Iar eu am nevoie să-l găsesc din nou.

— Ce e asta pe mâinile tale?

Iat-o și pe ea, în aceeași imitație ordinară de Dunkin' Donuts, aproape de stația Shinjuku, unde am venit pe când ea era încă femeia care avea să-i urmeze lui Misako și unde l-am ascultat împreună pentru prima dată pe cântărețul brazilian João Gilberto, cântând cu vocea lui nocturnă. Astăzi, Iulana vrea să o duc la Akihabara, pentru că are de gând să-și cumpere un aparat de fotografiat.

— De ce vrei un aparat de fotografiat?

— De ce? Să sap o groapă. Firește că-l vreau ca să fac poze, Shun.

— De ce?

— Vreau să fac poze la puntea aia din Marunouchi, pe care am trecut ieri.

— Puntea din Towiwabashi. Ce e acolo?

— Îmi place culoarea pe care o capătă apa în viaduct.

— O să-ți cumperi un aparat de fotografiat doar pentru că îți place o culoare?

— Mă ajuți sau nu?

Am luat metroul. Sub privirile atente ale mulțimii (își imaginează că Iulana este una dintre manechinele ale rusoaice care sfârșesc ca prostituate în Japonia, iar eu, un *salaryman* cu gusturi exotice), ne-am îndreptat către Akihabara. Iulana preferă să meargă pe jos. Eu îmi sprijin greutatea corpului pe umbrelă. În fața mea, un adolescent foarte concentrat tastează ceva la un telefon. De cealaltă parte a străzii, un cuplu de bătrâni joacă *sudoku* la dublu. Monitoarele de cristal lichid prezintă produse, anunță următoarele stații, condițiile meteo. Cred că ploaia se oprește până ajungem.

Trenul oprește.

Peisajul pe care îl vedem pe fereastră nu mai este o aglomerare de linii orizontale, ci îngheață și devine un șir de contururi iluminate, undeva în spatele ploii. Lângă puntea pe care trece linia Yamamoto se află un zid de clădiri și galerii comerciale. În vârful tuturor, un mare *outdoor* prezintă supă în tuburi de neon. Singurul rând de ferestre fără draperii trase sau geamuri fumurii este cel de la etajul al cincilea, din clădirea curbată aflată în dreapta. Acolo, un grup de balerine mici repeț o coregrafie în centrul sălii, în vreme ce altele își întind picioarele pe o bară de metal. Mișcarea fetițelor este atât de *pură*, încât mă gândesc să o bat pe umăr pe Iulana Romiszowska și să împărtășesc imaginea asta cu ea.

Drumul mâinii mele către corpul ei este întrerupt când, cu o zdruncinătură, structura se pune din nou în mișcare. Într-o clipă, balerinele încetează să mai existe.

Iulana Romiszowska urcă pe treapta scării rulante din BIC Camera¹¹, în fața mea. E îmbrăcată cu niște pantaloni scurți la modă acum, pe care îi poartă toate femeile japoneze și care ei îi vin absolut obscen. Cum Iulana nu e în stare să înțeleagă nici a zecea parte din ce se petrece în jurul ei, nu își dă seama de privirile pe care le stârnește, de comentariile grobiene ale bătrânilor sau de glumițele liceenilor.

Îmi doresc ca toți acești complotiști să moară îngropați de o explozie la metrou. Etajul al cincilea al magazinului universal este, ca de obicei, un pandemoniu de semnale electronice, *jingle*-uri și coridoare cât vezi cu ochii, câte unul pentru fiecare marcă de aparatură. Totul este etichetat: marca, modelul, prețul. Nu există oră din zi sau din noapte în care locul ăsta să nu fie plin de oameni, care poartă și ei etichete, mai mult sau mai puțin vizibile, pe haine, pe pantofi sau pe genți.

În timp ce mie îmi atrage atenția o cameră de luat vederi cu detector de mișcare cuplat la diafragmă, Iulana își desprinde talia de mâna mea stângă și se sustrage dintr-o mișcare pe care o percep abia câteva minute mai târziu, chiar în clipa când un copil cu șapcă mă trage de tivul pantalonilor și îmi întinde un joc electronic.

Vrea să-mi arate ceva care clipește pe ecranul micuț, iar eu vreau să se ducă înapoi în uterul din care a ieșit. Unde e Iulana? Asemenea cuiva care ațipește în zori pe canapea cu televizorul aprins, mă trezesc cu o tresărire neplăcută și încep să o caut din priviri printre rafturile iluminate ale magazinului universal.

Îmi vine o idee care mă liniștește instantaneu: n-o să fie greu să o găsesc pe Iulana Romiszowska, fie și în mulțime, pentru că e cu cel puțin zece centimetri mai înaltă ca noi toți.

Dar nu se întâmplă asta. După cincisprezece minute, mă gândesc să cer să se anunțe numele de Iulana Romiszowska prin sistemul de sunet al magazinului. Ar fi un eșec: funcționara nu ar reuși să-l pronunțe nici măcar dacă i l-aș scrie fonetic pe o hârtie. Nici Iulana nu ar înțelege mesajul. Suntem izolați unul de celălalt și încep să iau în calcul alte posibilități: se poate ca pur și simplu Iulana să fi renunțat să îmi mai stea alături.

Dacă ăsta se va dovedi a fi adevărul, o să fie imposibil să o regăsesc în orașul ăsta nesfârșit. Nu am adresa ei și Iulana Romiszowska nu mai lucrează la Abracadabar, clubul unde am cunoscut-o, la al patrulea etaj al unei clădiri din anii 1970, pe una dintre principalele străzi din Kabukicho – de când am început să ne vedem des, îi plătesc dublul salariului pe care îl câștiga, ca să nu mai lucreze și să își petreacă nopțile cu mine.

Înainte de a apela la submarin, ceea ce ar presupune să mă întorc să locuiesc cu dl Langustă Okuda, aş putea să fac o căutare prin cluburile cum era acela; sunt milioane pe o rază de câteva străzi – în unele cazuri, câteva zeci la acelaşi etaj al unei clădiri în paragină sau în vreo fundătură din zonele mai dubioase ale cartierului. În afară de asta, ea ar putea să se facă chelneriţă în barul vreunui bordel, sau într-un Wendy's, într-un Starbucks, într-un pub irlandez sau mai ştiu eu pe unde.

Sau, mai mult, să înceapă să îşi închirieze corpul, lucru pe care mi-a jurat că nu l-a făcut niciodată de când a venit în Japonia. Putea să o facă şi să aibă succes instant într-una din discotecile din Ginza, care oferă femeii occidentale din Europa de Est.

Ar mai fi şi alte opţiuni: 1. să servească băuturi fără chiloţi într-un bar cu oglinzi pe jos, 2. să se costumeze în profesoară şi să alăpteze domni îmbrăcaţi ca nişte bebeluşi, 3. să se îmbrace cu colanţi din piele cu o deschizătură în partea de jos şi să defecheze pe clienţii săi (nu ar putea să mănânce decât orez şi peşte dacă s-ar dedica acestei îndeletniciri), 4. să frecventeze un club de *swing* şi să se închirieze cuplurilor, 5. să îşi vândă timpul într-o vitrină şi să stea la taclale, semi-dezbrăcată, cu bărbaţi prin interfon, în timp ce învaţă japoneza, 6. să se specializeze în inversiune şi să introducă falusuri de cauciuc precum şi propria limbă în tineri aşezaţi pe vine pe un scaun de metal proiectat tocmai în acest scop din punct de vedere anatomic.

Sau ar putea, în fine, să se întoarcă în oraşul ei natal sau în ţările europene în care a locuit şi astfel să revină la vechii amanţi din Constanţa, oraşul portuar de la Marea Neagră, sau în Bucureşti, unde a studiat istoria artei, sau la Paris şi Berlin, unde a locuit înainte să vină la Tokyo, şi în fiecare dintre aceste oraşe să-i întâlnească pe bărbaţii care încă mai au vie în memorie atingerea degetelor şi a limbii sale.

23

Când stau la unul dintre colţurile de stradă din Akihabara, dl Langustă Okuda apare întrebând de Iulana pe sub încâlceala de fire de neon, trecând pe lângă fete grăsuţe îmbrăcate cu fuste cu broderie de jur-împrejur, care au evantaie albe, ciorapi scurţi şi cordeluţe pe cap şi distribuie fluturaşi cu *maid café*-uri tăntălăilor care cumpără şi vând flecuşteţe electronice pe trotuare.

Dl Okuda-Crustaceu, ignorat de mulţime, îmi aminteşte de unul dintre înşii aceia care umblă în haine de pluş prin parcuri tematice. Se urcă pe un exhaustor şi îşi începe litania:

*Întreabă-te, Shunsuke, pacostea mea,
Ce ar spune ei în română
Prima limbă neolatină*

*Apărută pe malurile Dunării
După ce romanii au uitat-o acolo,
Latina care s-a amestecat cu daca,
Lexicul slav și verbele balcanice?*

După ce tati grohăie aceste fraze fără sens, îmi dau seama că, de cealaltă parte a străzii, în rând cu mulțimea care așteaptă să se facă verde, se află enormul ochi al monstrului Gyodai, măritor de monștri al imperiului interplanetar Daiseidan Gozuma.

*Ce ar spune ei în română
Această limbă aspră și seacă
Ce ar spune ea (a spus, va spune)
Cu mâinile ocupate
Și cu genunchii înfipți în pământ
Privind în sus?*

În jurul ochiului enorm văd ceea ce par a fi buzele unei guri deschise, care ocupă întregul chip romboidal al monstrului Gyodai. Și nu numai buzele, ci și dinții ascuțiți și straturile suprapuse de cartilaj expus. Corpul său este acoperit de solzi maro și are înălțimea unui cetățean japonez mediu, și lățimea a trei cetățeni japonezi medii. Cele două labe ale monstrului măritor de monștri al imperiului interplanetar Daiseidan Gozuma sunt groase și lasă mucilagiul pe trotuare. Brațele sunt ca două picioare lungi de lăcustă, iar monstrul le folosește pentru a-și menține echilibrul, de parcă ar fi bastoane. Imediat, monstrul Gyodai le îndreaptă înspre dl Okuda, și în timpul ăsta din ochiul mare îi țâșnește o rază multicoloră, iar el spune:

— Gyodai, yai, yai, yai.

Semaforul își schimbă culoarea, eliberând furia pedestră a mulțimii, iar monstrul Gyodai se vede izolat lângă bordură. Prevăzând efectele nefaste ale acelui ochi ațintit asupra tatălui meu, fug spre monstrul Gyodai dar, la mijlocul străzii, îmi dau seama că e prea târziu. Tunul de lumină albastruie proiectat pe dl Langustă Okuda are efect imediat: bătrânul își dă ochii peste cap și tremură ca din pricina unei crize epileptice. Apoi, crește începând de la picioare, într-o expansiune care îi cuprinde picioarele, corpul, brațele, capul de langustă și antenele ce se târăsc pe pământ.

Într-o secundă, tati devine mai înalt ca reclamele luminoase din vârful clădirilor din Akihabara.

Trecătorii își dau seama ce se întâmplă când greutatea dlui Langustă Okuda face să se caște o gaură în asfalt, iar crăpătura se întinde cu repeziciune prin cartiere. Scena începe cu strigătul unei femei. Câțiva grăbesc pasul, dar majoritatea nu se mișcă. Se uită în sus și îl fotografiază și filmează pe tatăl meu cu telefoanele mobile și cu

camerele digitale.

Par ușurați: în sfârșit, pentru prima dată în viața lor, se întâmplă *ceva*. *Ceva* real! Sunt de părere că senzația merită riscul de a se trezi cu corpul zdrobit de picioarele, antenele și gesturile imprudente ale dlui Okuda.

Spre deosebire de hoardele de tineri, bătrânii, supraviețuitori ai unei lumi preoccidentale și purificate, în care încă existau lucruri ca umbrele, indicatoarele, steagurile, bombele și foamea, o rup fără rușine la fugă pe trotuare, cărând ruine pe dinăuntru.

Un grup de adolescenți de lângă mine spune lucruri ca:

— Uau! O fi premiera vreunui film? Ia uite ce mișto! *Chiar* e grozav!

Chiar dacă sunt clădiri dărmate peste tot în jurul lor și de la ferestrele sparte ale construcțiilor din polistiren se aruncă ființe umane, iar reclamele luminoase de pe bulevard se zdrobesc într-un covor de mici cristale și sânge, *otaku* vor continua să stea la marginea intersecției Akihabara, făcând poze dezastrului cu brațele întinse. Vor înregistra imaginile propriei morți.

În două zile, poliția va găsi fotografiile, după ce va reuși să scurme prin masa înșăngerată de carne, unde se vor găsi carduri de memorie intacte înăuntrul aparatelor de fotografiat zdrobite, de parcă acestea ar fi organe de cyborgi infiltrați prin mulțime.

Monstrul Gyodai se uită mulțumit la opera lui de șaptezeci de metri înălțime și, înainte să fie înconjurat de un grup de tineri *otaku* în căutare de autografe și poze, o rupe la fugă cu pași mici și grăbiți, sprijinindu-se pe brațele-baston. Dl Langustă Okuda Crustaceu Gigant începe să-și recite iar poezia, acum cu o voce asurzitoare, care sparge puținele vitrine și ferestre ce încă mai rămăseseră intacte:

Care ar fi cuvintele

Pe care ea le-ar spune cu vocea ei nocturnă

Oasele neînfriate în fața sudorii

Oamenilor care îi invadează măruntaiele?

Care ar fi, mai precis,

Cuvintele secrete

Ale Iulanei Romiszowska?

Este vremea să îl calmez pe dl Okuda. Pun mâna pe un megafon și îi spun că, fără a lua în calcul ipoteza că Iulana Romiszowska ar părăsi Tokyo și s-ar sustrage urmăririi submarinului, în clipa asta bărbatul următor ar putea să fie oriunde în oraș. Am putea chiar să ne întâlnim cu el pe stradă, să intrăm în aceeași cafenea, să împărțim vagonul de metrou. Ne aflăm sub aceeași atmosferă, soarele care îmi bate în față este și soarele lui, luminile și structurile de beton care ne

înlănțuie sunt aceleași.

El, următorul, ar da nas în nas cu Iulana la ieșirea dintr-un cinematograf și i-ar spune ceva politicoș și elevat, ca după câteva întâlniri pe ascuns să ajungă să exploreze pielea femeii noastre într-un *love hotel* de pe o colină din Shibuya. Ea s-ar întoarce acasă cu părul ud, ținând în brațe un buchet de crini albi ca și când ar ține un bebeluș.

Da, dle Okuda, sigur trebuie să existe cineva ale cărui forme să se potrivească mai bine decât ale noastre cu golurile Iulanei Romiszowska, cineva al cărui temperament să fie mai în ton cu tăcerile și dorințele ei, un altul care să pozeze cu brațul pe după umărul ei în nenumărate fotografii pe care ea le va atârna, poate purtând un fiu în pânțece, pe peretele deschis la culoare al camerei ei, le va înșirui pe noptiera patului din apartamentul ei din Meguro, în care nu am fost niciodată.

Eu tip: „Unde nu am fost niciodată, domnule Okuda Crustaceu”. Și asta în pofida microfoanelor din telefon, a alocației lunare pentru dansatoarea Kazumi și a camerelor instalate de submarinul comandat de dl Suguro Shibata, profesor al Asociației de Fugu Armonios din Tsukiji.

Când îl fac pe dl Langustă Okuda să realizeze că posibilitățile sunt infinite, după cum era de așteptat, el are o *uriasă* erecție pe sub chimono.

Atunci chiar începe să distrugă Tokyo cu adevărat

Urmărit de mulțimea de adolescenți, tatăl meu merge în direcția Ueno, dând șuturi în viaductul prin care trece linia de metrou, târând după el, agățati de pantofi, stâlpi dărâmați și fire electrice. Înăuntrul caselor de *patchinko*, milioane de somnambuli legați la aparate sunt treziți de bubuitură. Mulți vor muri chiar acolo, loviți de biluțe de metal.

Când se va înnopta, eu și dl Langustă Okuda vom fi terminat de numărat morții.

24

Numele care clipește la ora șase dimineața pe ecranul mobilului dlui Suguro Shibata, profesor al Asociației de Fugu Armonios din Tsukiji, este al unui vechi cunoscut care îl sună în fiecare marți la aceeași oră.

Comanda acestui vechi cunoscut de-al lui Suguro este, de asemenea, mereu aceeași: un fugu întreg. Nu unul crescut în acvariu, cu alimentație controlată și plin de antibiotice, ci un fugu sălbatic. Astăzi, fugu #572 din lotul 09.4509.

Peștii fugu pot fi mâncați numai după ce părțile veninoase le-au fost îndepărtate cu mare atenție de specialiști avizați, cum este dl

Shibata. Ficatul, ovarele și parte din pielea peștilor fugu conțin cantități letale de tetrodotoxină, o substanță de o mie două sute de ori mai toxică decât cianura. Un fugu de dimensiune medie are suficient venin pentru a omorî treizeci de ființe umane, de unde și grija extremă la tăierea și curățarea corecte ale peștelui, lucruri pe care dl Shibata le predă de douăzeci și trei de ani în cadrul Asociației de Fugu Armonios din Tsukiji.

Reporterilor străini, dl Shibata obișnuiește să le spună, cu o satisfacție nedisimulată, că primul simptom de otrăvire este amorțirea buzelor și a limbii, care survine de obicei într-un interval de douăzeci de minute până la trei ore de la ingerarea peștelui balon. Imediat, încep să te furnice fața și membrele. De aceea, pot apărea dureri de cap, de stomac, amețeli și stări de vomă. Persoana otrăvită simte dificultăți în a vorbi, a merge și a respira. Pielea i se învinețește și presiunea arterială scade. Pupilele se dilată și mușchii se contractă. Persoana otrăvită devine complet paralizată, chiar dacă rămâne lucidă până la moarte, care survine, în medie, între patru și șase ore mai târziu. Cauza decesului este paralizia mușchilor aparatului respirator.

Nu există antidot pentru venin, și de aceea consumul de fugu a fost interzis în timpul shogunatului Tokugawa și în Era Meiji. Până astăzi, peștele fugu rămâne singurul aliment care nu poate intra în meniul împăratului nostru, spune Suguro. Și își continuă discursul memorat: astăzi, datorită muncii chirurgicale a unor organisme precum Asociația de Fugu Armonios din Tsukiji, este posibil să mănânci peștele fără niciun pericol.

Toate datele pe care Suguro le enumeră îi fac munca încă și mai importantă. Nu face niciodată comentarii despre descoperirile în cercetarea marină, conform cărora tetrodotoxina peștelui fugu ar proveni din bacteriile pe care le ingerează; iar peștele, atunci când este crescut într-un mediu controlat, poate fi sută la sută sigur. Să accepți asta sau peștii fugu „curați” care vin din Utsuki, din orașul Oita, ar însemna să recunoști că îndelungata și minuțioasă sarcină de a curăța cu precizie peștele fugu are zilele numărate. Și nu numai ea, dar chiar și sensul existenței dlui Suguro Shibata, profesor al Asociației de Fugu Armonios din Tsukiji.

Din fericire, încă mai există oameni care înțeleg importanța unui fugu sălbatic și, nu întâmplător, unul dintre ei este dl Langustă Okuda. Comanda săptămânală este aceeași de treizeci de ani.

Cu veniturile din îndeletnicirea asta cu peștii și din tot serviciul de spionaj legat de submarin, dl Shibata cumpără discuri de operă și ia ore particulare de canto cu un profesor străin care locuiește într-un apartament în Omotesando, plătit de el. Nici soția și nici copiii dlui Suguro nu știu despre asta.

Este amuzant cum începe subversiunea, se gândește Suguro.

Banii câștigați în afara legii vin însoțiți de impulsul de a fi cheltuiți în activități depravate precum opera sau cantoul sau tânărul profesor italian, infinite puneri în scenă, în doi, după *Madama Butterfly*. Dacă nu l-ar fi corupt dl Okuda, Suguro nu ar fi avut niciodată curajul să se implice în astfel de activități. Vina, conchide el pentru sine în timpul plimbărilor cu metroul până la apartamentul din Omotesando, este a dlui Okuda. Vina este a aceluia care a avut ideea să facă invers decât ar fi corect. Și ideea asta nu a pornit de la Suguro.

E ceea ce ne unește, pe mine și pe păpușa Yoshiko, pe dansatoarea Kazumi și pe dl Suguro Shibata, profesor al Asociației de Fugu Armonios din Tsukiji: avem același corupător.

25

Eu înțeleg foarte puține lucruri. Tocmai de aceea insist să scriu scrisorile astea: dacă nu nimeresc răspunsurile corecte, cel puțin vreau să pun întrebări bune.

Pot să dau exemple pentru lipsa mea de înțelegere. Cu siguranță vi se vor părea ridicole și fără sens celor care vă aflați pe această lume de mai mult timp decât mine.

Când apeși pe un întrerupător și se aprinde o lampă, nu înțeleg niciodată cum iese lumina din butonul pe care apeși și cum ajunge apoi la abajur. Televizorul îmi pare și mai de neînțeles, pentru că nu aduce numai lumină, ci și sunet, culori și imagini în mișcare. Îmi imaginez că își au originea într-un loc, nu foarte departe de aici, dar cum au ajuns la aparat? Simt că sunt de-a dreptul idioată, pentru că ființele umane din marea noastră națiune, obișnuite cu tehnologia, stăpânesc cu siguranță toate aceste procese și nu stau tot timpul să se întrebe cum se aprind și se sting obiectele, sau cum circulă prin aer sunetul unei voci, până ajunge la un aparat telefonic.

Dl Okuda m-a învățat, într-unul din poemele sale, semnificația cuvântului „supranatural”, iar pentru mine toate aparatele acestea sunt supranaturale, la fel ca mine.

Și nu numai aparatele, dar nici ființele umane nu mi se par descifrabile. Cu fiecare zi, înțeleg tot mai puțin din ceea ce mă înconjoară. Încerc să formulez întrebările mai bine, să le pun pe cele potrivite, dar răspunsurile sunt pe zi ce trece mai departe de mine, ca și cum întrebările și răspunsurile ar fi magneți care se resping.

Nu am înțeles când străina cu sâni mari și păr blond a început, în urmă cu câteva luni, să frecventeze casa asta și să vorbească într-o limbă neinteligibilă cu dl Okuda, în decursul unor lungi întâlniri cu ușa închisă. În acele zile, maestrul meu mă pune să rămân în cutie.

Inițial, am făcut cum mi-a cerut, dar apoi am început să nu-l mai ascult. Într-o zi, am tras cu ochiul prin ușa întredeschisă și am văzut-o pe străină mișcându-se peste dl Okuda, într-un fel în care eu nu aș fi niciodată

în stare să o fac, căci atunci când sunt cu dl Okuda el e cel care se mișcă. Eu am stat mereu liniștită și tăcută. Dar străina, nu. Străina se mișcă.

Apoi, dl Okuda a luat o foaie de hârtie din cutia de fildeș de pe masă și i-a întins-o Iuranei – acesta este numele ciudat cu care i se adresa maestrul meu.

La început am crezut că sunt bani. Apoi am înțeles că nu era nimic de genul ăsta. Dl Okuda îi făcea cadou manuscrise, dar ce valoare aveau pentru femeia aceea?

Trupul meu din silicon măsoară o sută treizeci de centimetri și cântărește douăzeci și unu de kilograme. Știu că străina cântărește de mai bine de două ori pe atât și are cel puțin cu patruzeci de centimetri mai mult ca mine. Poate că dl Atsuo Okuda e atras de acești centimetri și de aceste kilograme în plus, dar asta mă face să mă simt insuficientă și inadecvată, de vreme ce modelul meu nu vine cu opțiunea de creștere în greutate sau în înălțime. Dacă maestrul meu preferă alte măsuri, nu pot să fac nimic să-l mulțumesc.

Sunt lucruri care pot fi perfecționate și chiar schimbate la corpul meu, ca de exemplu părul, lărgimea și adâncimea sexului, grosimea și lungimea degetelor și a unghiilor, chiar și sânii, diametrul și culoarea mameloanelor, dar eu nu aș putea niciodată să compensez această diferență de înălțime și greutate. Nici nu pot să spun că neconcordanța mea este irecuperabilă, pentru că nu am avut niciodată ce să recuperez.

În afară de asta, dacă mă gândesc bine, o schimbare a dimensiunilor corpului meu nu ar face oare altă persoană din mine – de vreme ce eu sunt corpul meu și numele meu este Yoshiko? Cât ar trebui să mă îngraș sau să cresc pentru a nu mai fi cine sunt și a mă transforma în altcineva? Care ar fi limita?

Când mă gândesc la dl Okuda, alături de această femeie cu măsuri imposibile pentru mine, simt un focar de căldură înăuntrul meu, ca și cum cineva mi-ar fi aprins fosfor în piept. Devin neliniștită și incapabilă să îmi îndeplinesc sarcinile domestice, să citesc sau să mă uit la televizor. Singurul gând în stare să mă liniștească este cel al întoarcerii dlui Okuda la mine. Dar dl Okuda nu bate la ușă în clipa următoare, nici în cealaltă, nici în cea care vine după, și ceea ce ei numesc „acum” se tot prelungește și simt o mare repulsie față de tot.

Singurul fel de a opri totul ar fi să dispar.

Iar să dispar ar însemna să fiu închisă în cutia din care am venit și să îmi pierd numele de Yoshiko și să rămân singură în întuneric până ce m-aș amesteca cu întunericul și nu aș mai ști ce este întunericul și ce sunt eu, și astfel aș pierde conștiința corpului meu și cu ea mi-aș pierde și corpul, care reprezintă ceea ce sunt eu, pentru că eu sunt corpul meu și numele meu este Yoshiko.

Dar există o a doua idee care mă liniștește și îmi aduce o plăcere enormă de fiecare dată când tai pește veninos pentru maestrul meu.

Această idee este să îl omor pe dl Okuda. Și să fac ca „acum” să înceteze și pentru el.

26

Bărbații în costum și cu dispozitive în ureche de la ușa Regency Hyatt din Shinjuku o recunosc pe Kazumi, dansatoarea cea mai profitabilă din Abracadabar, dorită de clienți, de șefi, și deopotrivă de clienții și șefii altor localuri de pe stradă; Kazumi, al cărei dans privat sau a cărei simplă companie la masă preț de treizeci de minute ajung să coste sute de mii de yen, și o lasă să urce pe sub privirile lor strâmb.

Liftul cucerește în liniște cele douăsprezece etaje ale hotelului, de parcă nici nu s-ar fi mișcat din loc.

Kazumi respiră adânc, își trece degetele prin părul lung, își aranjează rochia de piele față în față cu imaginea sa în oglindă și, mai înainte decât se aștepta, vede ușile cu oglinzi deschizându-se, desfăcându-i trupul în două părți egale. Iese pe holul cu pereți capitonați și lumini fixate în tavan, merge până la scara de incendiu și împinge ușa de metal care se deschide cu un sunet sec. După două rânduri de scări, apasă un buton de pe extingtor și imediat se deschide o mică gaură în perete.

Dansatoarea Kazumi se apleacă și simte un fior pe spate când se închide ușa în urma ei. Pipăie pereții întunecați cu mâinile mici și foarte albe, pășind ezitant printr-un tunel în pantă. Locul miroase a acid de baterie. Kazumi coboară ceea ce ar fi jumătatea unui etaj și imediat este învăluită de o lumină intensă, care îi închide pleoapele.

Lumea din afara frontierelor de oțel și sticlă ale aceluia zgârie-nori pare deodată irecuperabilă.

— Ce faci aici?

— Am venit să-l văd pe domnul Atsuo Okuda.

— Domnul Okuda nu ne-a informat despre sosirea dumneavoastră.

— Uite ce e, dacă nu mă lași să trec, o să ai probleme.

— Ce fel de probleme?

— Domnul Okuda are nevoie de mine.

— Trebuie să-mi spui ce cauți aici.

— Nu sunt autorizată.

— De către cine?

— De către domnul Okuda!

— Hm.

— Iar tu ai putea să fii cineva trimis de el să mă testeze.

— Am ordine să nu las pe nimeni să treacă.

— E o minciună. Asta nu s-a întâmplat niciodată când a fost vorba de mine.

— Știi că astăzi împrejurările sunt diferite. Nu ai aflat de dezastru? A apărut în toate ziarele. A distrus cartiere întregi.

— Nu contează. Eu îndeplinesc ordine.

— Și eu la fel.

— Cât mai pierdem timpul pe-aici? Și poți să iei lumina asta din fața mea? Mă deranjează.

Lumina clipește de trei ori și scade în intensitate. Pupilele lui Kazumi întârzie să se adapteze cât le ia să decodeze imaginea cerberului care i se pune în cale. Portarul care o împiedică să treacă mai departe este o Mașină care Vinde Țigări.

— Hei, ești înăuntru?

Kazumi bate cu palma pe butoanele Mașinii.

— Eu *sunt* Mașina. Nu-mi face rău.

Pe măsură ce sunetele ies din ecranul de acrilic, becuțele care luminează mărcile multicolore de țigări clipesc pe rând. Chipul lui Kazumi și tunelul îngust sunt acoperite de această lumină difuză.

— De ce stau eu aici de vorbă cu o Mașină de Vândut Țigări?

— Aș putea să mă întreb același lucru.

— Te rog, lasă-mă să trec!

— Ce-ai face ca să treci de mine?

— Pot să te scot din priză.

— Nu fi idioată. Aș putea fi orice. Și știi asta, Kazumi...

— De unde-mi știi numele?

— Ești faimoasă printre noi, aici, în submarin.

— De ce?

— Printre altele, pentru că ai proporții geometric exacte. Toate trilateralele care îți compun corpul au dimensiuni și unghiuri exacte euclidian până la a milioana zecimală. Ceea ce îi atrage pe bărbați și pe femei la tine sunt ecuații matematice: reprezinți un amalgam de poligoane miraculos armonioase, singura din specia umană eu acest nivel de precizie geometrică.

— Asta e o prostie!

— Nu e. Știi că nu ești tocmai frumoasă. Sau nu mai mult decât colegele tale de la club. Chiar și așa, ai un succes enorm. Asta se întâmplă pentru că bărbații au nevoie de geometrie, chiar dacă nu își dau seama de asta.

— Ești nebun.

— Iar tu ești o aberație printre ființele umane, singura femeie perfect proporționată de pe planetă, vorbind cu o Mașină de Vândut Țigări. Cum te simți acum, când știi că tot ce ești se rezumă la un ansamblu de măsurători? Ești corpul tău, nimic mai mult.

— Taci din gură!

— Pot să-ți spun data la care vei muri. Vrei să știi?

— Bineînțeles că nu.

— Și dacă ți-aș spune numai ziua și luna?

O microfonie puternică întrerupe discuția și lasă loc vocii dlui Okuda, care răsună pe coridor. Tatăl meu spune că Mașina poate să o lase pe Kazumi să treacă. Fără să pună la îndoială ordinul dlui Okuda, Mașina de Vândut Țigări iese din câmpul vizual al periscopului nostru, purtată de roțițele sale metalice, mergând spre o poartă pirogravată din lateral. Dansatoarea Kazumi se trezește din nou pe întuneric și acum nu-i mai rămâne decât să facă doi pași și să intre în camera 1212, unde se află dl Okuda.

— Cum reușiți să treceți pe-aici? Dacă până și eu trebuie să mă aplec...

— După dezastrul de ieri, nu mai am nevoie să intru pe-acolo.

Dl Okuda rămâne nemișcat, în penumbră. Întocmai ca noi, dansatoarea Kazumi nu vede nimic din ceea ce se află în afara conului de lumină care începe de pe suprafața mesei și se termină în partea de jos a unei cupole de metal ce atârna în tavan. Priveliștea nevăzută cuprinde un telefon negru, brațele, picioarele, chimonoul, bustul și practic tot corpul dlui Okuda, cu excepția mâinii sale drepte, care acum duce țigara spre scrumiera pe care, asemenea lui Kazumi, noi nu o vedem. Nicio lumină nu intră pe fereastră sau pe sub ușă.

Fumul țigării se repede în sus pe conul de aer opac. Ce ține țigara, înainte să fie stinsă în scrumiera pe care nu o vedem, este mâna dreaptă a dlui Okuda.

— Unde e străina?

— Domnule Okuda, vă asigur că *gaijina* îl are pe Shunsuke la degetul mic. Fiul dumneavoastră e îndrăgostit de ea până peste cap. Și ea de mine. Adică... e doar o chestiune de timp până ce Iulana Romiszowska îl va convinge pe Shunsuke. Atunci controlul nostru va fi total.

— Discursul tău e așa de bine ticluit, încât mai că îmi vine să-l pun la îndoială. Mi-ai promis progrese cu săptămâni în urmă. Acum fata a dispărut în Akihabara.

— Dar, domnule, eu vă spun adevărul. Îl veți avea imediat pe Shunsuke înapoi acasă, lângă dumneavoastră și păpușa Yoshiko Okuda. La fel și pe Iulana Romiszowska.

— Nu-mi place când cineva îi spune doamnei Okuda păpușă.

— Mă scuzați, domnule!

— Kazumi, prezența ta aici mă excită enorm. Nu sunt deloc liniștit.

— Pot să fac orice doriți. Corzile...

— Ajunge cu gluma asta, Kazumi! Știu că Iulana Romiszowska nu te-a căutat după ce a dispărut.

— ...

— Ai vreun indiciu despre locul unde ar putea fi străina?

— ...

— Ți amintești visul pe care ți l-a povestit Iulana?

— ...

— Știu că o acoperi pe rusoaică. Crezi că sunt un idiot, ca fiu-meu? O să se întâmple astăzi, Kazumi.

— Vă rog, nu!

— Și o să fie filmat de submarin. Știi că, după ce s-a întâmplat, nu o să pot ieși din camera asta o vreme. Dar, chiar și așa, o să văd și-o să aud totul, Kazumi.

— Corzile, domnule...?

Tatăl meu ignoră rugămințile lui Kazumi. Dl Langustă Okuda tastează o serie de numere pe ecranul telefonului negru din afara conului de lumină care se proiectează pe masa pătrată care se află dincolo de ușa închisă a camerei 1212 din Hyatt Regency din Shinjuku, și îl apelează pe dl Suguro Shibata, profesor al Asociației de Fugu Armonios din Tsukiji.

— Băieții, Suguro.

27

Când lentila ajunge să focalizeze centrul tatamiului, îl vedem pe dl Suguro Shibata, profesor al Asociației de Fugu Armonios din Tsukiji, așezat pe un mic scăunel, cu spatele formând un unghi drept cu scândura lustruită. Bustul îi este luminat de soarele după-amiezii, care îi desenează linii diagonale pe chimonou și pe pereții zugrăviți de curând. Alături de el se află profesorul străin care îi dă lecții de canto în apartamentul secret. Înainte să se așeze pe podeaua garsonierei din Omotesando, italianul pofteste grupul să intre.

Italianul i-a recrutat de pe stradă, dar dl Shibata va fi responsabil cu selectarea băieților. Dintre cei treizeci și doi care se îmbulzesc în jurul scăunelului din lemn, doar opt vor fi aleși. În schimbul unui teanc de bani pe care dl Shibata îl va scoate din servieta sa aurie, ei vor trebui să-i pună în scenă lui Kazumi visul Iulanei Romiszowska.

În timp ce adolescenții formează un cerc în jurul celor doi, străinul șoptește în engleză la urechea dlui Shibata:

— Nu înțeleg ce sens are.

— Să înțelegi? Nu e nimic de înțeles.

— Nu ai pus niciodată la îndoială serviciile astea?

— Nu.

— De ce?

— Tu nu ai un mecena care te susține? Ei bine, și eu am unul și trebuie să fac ce-mi ordonă domnul Okuda. Și așa face-o chiar dacă nu m-ar plăti deloc.

Pentru prima dată, dl Shibata ridică vocea la tânărul profesor.

Dl Shibata bate din palme pentru ca şușotelile din încăperea să înceteze. Tinerii stau iarăși drept și tac. Profesorul de la Asociația de Fugu Armonios din Tsukiji își prinde mustața fină între arătător și degetul mare și începe să o pieptene, își pune pumnul drept în șold și le ordonă tuturor băieților, adolescenți invizibili din pătura de jos a clasei mijlocii, purtând hanorace și teniși care trec de glezne, să își lase pantalonii jos.

Tăcerea din aer capătă altă profunzime, iar unii dintre tineri se privesc unul pe altul. Dl Shibata bate din nou din palme:

— Hai mai repede, neisprăviților! N-am timp de prostii! Nu vreți bani?

Când au toți pantalonii și chiloții la nivelul genunchilor, dl Shibata trage adânc aer în piept, își apropie fața, închide ochii și începe să-i verifice.

28

Tu, Kazumi, ieși de la serviciu și te întorci acasă călcând apăsător pe trotuare. E noapte și sunetul tocurilor de cizme pe trotuar îți intensifică prezența pe strada întunecată. Întotdeauna ți-a plăcut să ocupi un spațiu mai mare decât corpul tău de dansatoare și însoțitoare și știi bine cum poți să faci asta.

Pe deasupra ta trece un viaduct și, pe el, ultimul tren. Tu, ghidată de lumina lunii și de umbra stâlpilor, îți joci rolul chiar și fără public cale de câțiva kilometri, până ce, aproape de templul Hanazono, într-un pasaj întunecos cu porți de lemn și lanterne roșii, vezi un grup de tineri adunați în jurul unor tomberoane aprinse. Sunt adolescenți din pătura de jos a clasei mijlocii, invizibili în timpul zilei, purtând hanorace și teniși care trec de glezne. Când treci pe lângă ei, observi că nu se uită la tine.

E ca și cum ai fi invizibilă pentru ei, Kazumi.

Câțiva metri mai încolo, simți o lovitură în fluierul piciorului care îți pune corpul în mișcare și, în cele din urmă, chipul ți se afundă într-o băltoacă de pe trotuar. Te gândești: „Mi s-au murdărit hainele”. Apoi: „Cum am căzut?” Deschizând ochii, vezi câteva picioare încălțate. Te gândești să ceri ajutor ca să te ridici, dar auzi un zgomot surd. Îți îmbrățișezi trupul. După șocul primelor lovituri, nu vei mai distinge originea fiecărui centru al durerii.

Dacă îți aperi chipul cu mâinile, vei lăsa restul corpului neprotejat – și invers. Te gândești să renunți. După câteva minute (sau ore, nu vei ști niciodată), te gândești: „Vreau să adorm ca să se termine. Vreau să mor ca să se termine”. N-o să se termine, Kazumi.

Te trag de păr și de haine și te ridică în picioare, te smulg de pe asfalt ca pe o marionetă. Bărbații îți sfășie hainele cu unghii ascuțite. Îți dezgolesc pieptul și primul lucru la care te gândești este: „Sunt

frumoasă”.

Ei simt de acord și înaintează către tine precum vițeei înfometate, mușcând și zgâriindu-ți cu caninii sfârcurile trandafirii, gâtul expus. Ești linsă de toți marginalii ăștia mici, mai tineri decât tine, invizibili ziua, poate unii dintre ei adolescenți, și simți o ușurare nelalocul ei: oricât de puternice ar fi mușcăturile, sunt mai blânde decât atingerea vârfului pantofilor pe vârful sânilor tăi. Te gândești să reacționezi și să fugi de-acolo, dar picioarele tale nu ating pământul, iar brațele tale ating numai aerul. Ești un porumbel prins într-o cameră cu oglinzi, lovindu-se de pereți.

Auzi o sirenă și deschizi ochii cu dificultate, dar suficient cât să vezi o fâșie de lumină albastră învărtindu-se pe deasupra clădirilor, a coloanelor și a dragonilor de piatră care deschid drumul către templul din Hanazono. Vezi o mașină de poliție apropiindu-se încet. Încerci să ții, dar nu reușești. Mâinile care îți țin corpul în aer te aruncă pe jos: strigătele bărbaților și țipătul sirenei amuțesc. Polițiștii opresc mașina și se uită la tine. Surâd, Kazumi.

Cauciucurile schelălăie ascuțit și duc mașina, sirena și lumina albastră departe de-acolo.

Brațele care te țin prizonieră capătă un nou avânt și îți ridică iarăși picioarele de la pământ. Acum ești purtată către o mare ladă de gunoi. Îți simți picioarele înghețate și te gândești: „Mi-am pierdut pantofii”. Îți simți picioarele dezgolite și te gândești: „Fusta mea”. Simți un fior între picioare.

Bărbații sunt storși, dar nu mai mult ca tine. Drumul e dificil, iar la început asta îi enervează și te lovesc peste față. Nu simți nimic, dar auzi plescăitul violent al palmelor, mai puternic decât gemetele de neînțeles, foneme amestecate, consoane izbindu-se una de alta. Unul dintre ei îți ține mâinile la spate, în timp ce alți doi te prind de picioarele care zvâcnesc stins. În timp ce unul vine în față, ceilalți băieți își lasă pantalonii în jos cu gesturi rapide (auzi fermoarele trase) și își freacă bucăți de carne caldă de fața ta, mânjindu-ți pielea cu un amestec de sudori. Încerci să identifici originea mirosurilor și a gusturilor și te gândești: „Cel mai tânăr e dulce, grasul e sărat. Toți sunt amari”.

Te răsucesc și acum înaintează pe la spate. Chipul tău țâșnește pe la nas, gingii și sprâncene: o baltă rubinie se adună încet pe jos, lăstarii seci ai unui copac ocru imprimat pe pietrele drumului către templu. Din când în când, simți valuri de căldură curgându-ți printre picioare, pe piept și peste ochi – lipindu-ți genele și încetoșându-ți și mai mult vederea.

Te gândești: „Cred că sunt moartă”. Pentru că te manipulează de parcă ar diseca, analiza și atinge un cadavru, Kazumi: la fel cum se dezbracă și se îmbracă trupul golit al unui mort. Te simți de parcă

măruntaiele ți-ar fi puse pe umerase, la expoziție, analizate de mâini curioase de copii, de parcă ai urmări alături de cei vii propria ta necropsie pe monitoarele Sălii Periscopului sau chiar pe un ecran de cinema care înfățișează coridoarele viscerelor trupului tău mort.

Dar tu nu ești moartă. Nu ai libertatea asta, Kazumi.

Atunci simți un vârtej undeva în centrul pântecului și îți dai voie să cazi în el ca un copil. Atunci începe să-ți placă să fii acolo.

29

A trecut foarte mult timp de când m-am închis aici.

Să reacționez ar însemna să ud oceanul cu stropitoarea. Chiar și așa, în ultimele săptămâni am simțit o prezență ciudată, ca o vibrație a unui televizor scos din funcțiune aflat în spatele unei uși întredeschise.

Nu sunt un *hikikomori*¹², unul dintre pierde-vară ăia întreținuți de părinții lor, treziți din opt în opt ore cu bătaii în ușă și o farfurie de mâncare pe jos. Sunt cu adevărat singur și mort de-a binelea. Și ceilalți sunt deja morți, prizonieri în viitor în fotografii pe fundul unui sertar sau într-un fișier pe un computer stricat.

Diferența dintre noi este că eu știu deja toate astea.

După dispariția străinei și după soluția pe care a găsit-o pentru Kazumi, tatăl meu a încetat să mă mai caute. S-a închis în casă (un obicei de familie) cu păpușa Yoshiko. Îmi imaginez că venerabilul domn Okuda nu a murit încă, altfel ziarele ar fi bătut până acum la ușa mea pentru a completa un necrolog care cred că e scris deja de cel puțin douăzeci de ani.

Mă gândesc la toate astea, după atâta vreme, pentru că acum sună telefonul; a continuat să sune mereu, și acum o face din nou, și fiecare apel îmi amintește că există alt timp în afara granițelor acestui apartament.

— Shun?

Vocea Iulanei Romiszowska sună ca o scurgere care se desfundă în capul meu. Înainte să pot articula cuvinte prin care să-i spun că supraviețuirea ei mă jignește, Iulana începe să povestească cum dansatoarea Kazumi tocmai a murit, după luni întregi în care a stat legată la aparate, și că poliția nu a vrut să îi ofere nicio informație și că practic au dat-o afară din secție în șuturi. Întreabă dacă nu am citit în ziare despre atac.

Spun că de ceva vreme nu mai citesc nimic și tac.

— Am sunat pentru că aș avea nevoie de ajutorul tău.

— De ce?

— Umblând în apartament, printre lucrurile lui Kazumi, am găsit câteva bilețele, toate scrise pe același tip de hârtie. A primit una dintre aceste hârtii în noaptea în care a fost atacată. Știi despre cine vorbesc,

nu?

— ...

— În creierii nopții, primea telefoane de la domnul Okuda. Cred că o plătea ca să ne spioneze.

— De ce n-ai spus asta la poliție?

— Mi-au zis că dacă îi mai sâcâi mult, mă deportează. Stau ilegal aici. Și de frică, pentru că a început să sune din nou telefonul în creierii nopții.

— Răspunzi?

— Da. Și tatăl tău spune un singur lucru.

— Ce?

— „Unde este întrebarea ta? Eu sunt un răspuns care își așteaptă întrebarea.”

— Moș nenorocit!

— Și apoi închide, pentru că eu nu vreau să zic nimic. Nu vreau decât să nu mi se întâmple același lucru, Shun.

Am stabilit o întâlnire la imitația ordinară de Dunkin' Donuts, aproape de stația din Shinjuku. E straniu felul în care te simți când ieși pe stradă după atâta timp petrecut în casă: sunt un expediționar.

Picioarele și ochii mă dor, drumurile se confundă, chiar dacă toate duc în același loc. Oamenii de pe străzi mă scârbesc sincer: sunt murdari, urâți, incapabili, avizi, nesimțiți, meschini. Ca să evit contactul cu semenii mei, îmi pun mănuși și o mască anti-polen. Îmi iau costumul de scafandru și cu el navighez prin apele murdare, acum lăsate de izbeliște de submarin.

Străina mi se pare la fel de palidă ca lumina de pe clădiri și ca ceilalți oameni. Nu recunosc hainele pe care le poartă, par a fi noi, dar încă îi știu bine forma unghiulară a sânilor, areola luminoasă a sfârcurilor, albeața cefei acolo unde începe părul, expresia feței când e uimită, un anume fel de a surâde, abandonul trupului când doarme, timbrul vocii ei nocturne pronunțându-mi numele. Chiar și așa, știu că îmi scapă ceva fundamental, imposibil de rostit la această nouă femeie. Ceva ce o transformă într-o necunoscută așezată la masa mea.

Cere un croissant și un espresso dublu. Înghite totul fără maniere, ca un animal înfometat. În local nu se află decât o familie de chinezi pe lângă noi doi. Am ciudata senzație că mă văd din afară, într-o fotografie, așezat la masă cu străina. În afara tabloului e ora unsprezece noaptea, într-o duminică, și cafeneaua e aproape goală. Ospătarii s-au schimbat. Cei vechi, care ne cunoșteau și mă susțineau în timpul lungilor după-amiezi de așteptare, cred că și-au găsit ceva mai bun de lucru sau, cu puțin noroc, au renunțat la Tokyo – în lipsa noastră, lumea și-a urmat cursul firesc. Un alt lucru pe care îl avem în comun cu morții.

Înainte ca eu să cedez tentației de a o întreba pe polonezo-

româncă ce a făcut în ultimele luni, și cu cine, ea pune biletele pe masă. Nu trebuie să le citesc ca să știu că sunt de la tatăl meu. Nu mă miră faptul că bătrânul e atât de iresponsabil încât să trimită corespondența pe hârtii personalizate, inclusiv dansatoarei Kazumi, pe care o făcuse să dispară înscenând un viol.

— Shun, ce fac cu asta? Dacă nu m-ajūți, o să le arăt oamenilor de la club chiar azi.

30

La ora stabilită, eu și Iulana am luat metroul sub privirile mulțimii – vă amintiți, cred, că Iulana este una din manechinele alea rusoaice care sfârșesc ca prostituate în Japonia, iar eu, un *salaryman* cu gusturi exotice. Am intrat în al șaselea vagon și ne-am așezat pe locul ales, sub un mic semn din bandă adezivă lipit pe tavan. În fața noastră, un adolescent foarte concentrat tastează ceva pe ecranul unui telefon. De cealaltă parte, un cuplu de bătrâni joacă *sudoku* la dublu. Monitoarele de cristal lichid prezintă produse, anunță următoarele stații, condițiile meteo.

Trenul oprește.

Peisajul pe care îl vedem pe fereastră nu mai este o aglomerare de linii orizontale, ci îngheață și devine un șir de contururi iluminate, undeva în spatele ploii. Lângă puntea pe care trece linia Yamamoto se află un zid de clădiri și galerii comerciale. În vârful tuturor, un mare *outdoor* prezintă supă în tuburi de neon. Singurul rând de ferestre fără draperii trase sau geamuri fumurii este cel de la etajul al cincilea, din clădirea curbată aflată în dreapta. Acolo, un grup de balerine micuțe repetă o coregrafie în centrul sălii, în timp ce altele își întind picioarele pe o bară de metal. Mișcarea fetițelor este atât de *pură*, încât mă gândesc să te bat pe umăr și să împărtășesc imaginea asta cu tine.

Dar asta nu se va întâmpla niciodată, căci munca dlui Suguro Shibata, profesor al Asociației de Fugu Armonios din Tsukiji, și a elevilor săi își va îndeplini scopul. Și drumul mâinii mele spre trupul tău va fi întrerupt de explozie.

Bubuitura începe cu o notă ascuțită în fața vagonului ce ne traversează ca un tăiș de *katana*. Pe măsură ce vibrațiile impactului înaintează printre scaune și ființe umane, grohăitul metalului deformat capătă un ton grav. Schimbarea e subită: unde înainte exista simțul continuității și al ordinii, acum e doar entropie. Primul care este prins de unda de șoc e un adolescent care scrie ceva pe telefon. Lângă el, aproape de ușa care leagă vagoanele, o tumoare cenușie începe să acumuleze forțe, ca un pește care se umflă cu aer, pentru ca mai apoi să explodeze, și scoate gheare ascuțite care îl prind pe tânăr de mijloc, perforându-i corpul. La un viraj rapid, dinții de metal îl

ridică până în tavan.

Sângele băiatului le explodează în față celor doi bătrâni așezați dinaintea lui. Până să aibă timp să reacționeze, sunt înghițiți de un perete solid care absoarbe partea stângă a structurii.

Printre grohăiturile metalice ale exploziei aud un râset și o tuse cu expectorație. Este dl Langustă Okuda, care ne observă satisfăcut prin monitoarele Sălii Periscopului.

Gelatina asta de resturi umane, bucăți de fier și plastic avansează treptat, acumulând alte corpuri și obiecte, într-un ciclon cenușiu străbătut de fâșii roșii. Grohăitul metalic se unește cu trosnetul craniilor.

Sunt ca niște struguri copti, Iulana.

Pardoseala structurii se răsucesce, acoperișul devine o pantă abruptă. Și acum suntem noi cei care începem să ne luăm zborul, aruncați în haos, prizonieri într-o undă gata să explodeze. Brațele scaunelor se balansează ca într-un cutremur, monitoarele de cristal pulsează intermitent, apoi sunt absorbite de vertijul distrugerii.

Viața se întâmplă. Acum, Iulana.

În scurt timp nu vom mai auzi nimic. Nu va fi decât liniște și frig când haosul va înghiți jumătate din vagon. Unda este aproape în noi. „Accidentul”, așa cum vor numi *ei* ceea ce se întâmplă aici. Pot spune că mă simt superior lor, pentru că *ei* nu vor ști niciodată motivele acestui eveniment orchestrat. *Ei*, care acum intră și ies din Tokyo în trenuri iluminate și care sunt înghițiți, procesați și scuipați în fiecare zi prin canalele acestui animal din beton și curent electric. *Ei*, care ignoră cu totul ce se întâmplă aici în timp ce ocupă lifturi, trotuare, tuneluri, scări rulante, benzi automate, platforme sau lungile coridoare subterane ale stațiilor, și care nu își vor întrerupe mișcarea perpetuă doar pentru mica noastră tragedie. *Ei*, care poate în câteva ore vor afla de povestea noastră, de „accident”, după cum vor numi ceea ce se întâmplă acum, și se vor umple de emoție și de teamă văzând știrea despre noi la televizorul din bucătărie în timp ce își beau cafeaua, mâine la prima oră – și mărturisesc că „mâine” mi se pare deja un cuvânt și o idee absurde. *Ei*, care se vor gândi la moarte pentru un scurt moment, ca mai apoi să uite de asta și să-și continue mersul pe străzi spre trenurile lor, ca și cum noi nu i-am aștepta într-un punct fix din viitor. *Ei*, care niciodată nu vor putea înțelege tot ceea ce se întâmplă aici. Pentru că în vagonul ăsta există ceva unic și sublim.

Chiar și așa, vor încerca să treacă peste povestea asta. Îmi și imaginez titlurile de ziar, poate chiar fotografia rămășițelor noastre amestecate pe șină. Nu va rămâne aproape nimic, vor trebui să facă teste ADN pe bucăți mici de carne și oase calcinate. Mă imaginez umblând printre cadavrele noastre, ca unul dintre funcționarii aceia, și

mă gândesc că nu aş fi în stare să lucrez în medicina legală – nu ştiu dacă se datorează acestui moment de criză, dar chiar sunt recunoscător pentru slujba mizerabilă pe care am avut-o în ultimii ani. Asta mă face să mi-i amintesc pe toţi cei care nu sunt în acest vagon – în acelaşi fel în care, în scurt timp, nici noi nu vom mai fi pe lume. Ajung să văd chipul dlui Langustă Okuda şi, întrucâtva vinovat, mă gândesc că ar fi trebuit să-l vizitez înainte şi, totodată, să-mi arăt respectul faţă de urna mamei mele aflată în Yoshiko, fabricată în Kawagushi, provincia Saitama, după cele mai amănunţite indicaţii ale tatălui meu.

Şi mă gândesc la tine, Iulana Romiszowska, la degetele tale groase şi la gamba tale zdravene şi la lungul drum pe care toate părţile corpului tău l-au parcurs din Polonia spre copilăria ta în oraşul portuar Constanţa, de la malul Mării Negre, în România, până ce ochii tăi mari, rotunzi şi albaştri s-au întâlnit cu monstrul luminos care e Tokyo, şi, nu fără frică, cu mine – iar în acest moment nu-mi doresc decât să te gândeşti şi tu la mine, indiferent cum.

Simt o pace ciudată, Iulana.

Ca şi cum aş înota în ape noi. Ştiu că aproape nici nu mai sunt aici, şi asta îmi trezeşte o nostalgie imediată, de parcă aş reconstrui un vis, trecând printr-un *déjà-vu* exact în clipa când haosul inform de fier şi carne tocată galopează în tăcere în direcţia noastră. Întinericul domină totul, ca şi cum ar recupera ceva ce a fost dintotdeauna al său.

Totul e foarte firesc, Iulana.

Ne uităm la unda asta cu o indiferenţă calmă, în ciuda certitudinii finalului imediat – sau tocmai datorită ei.

Când, în cele din urmă, îţi întorci capul către mine, ochii noştri se întâlnesc într-un punct gol. Şi înainte să apuc să îţi ating umărul pentru a împărtăşi cu tine imaginea balerinelor care dansează în rochii albe la etajul al cincilea al clădirii curbate aflate în dreapta, dedesubtul marelui *outdoor* care prezintă supă în tuburi de neon în contururi iluminate în spatele ploii, înainte ca totul să dispară şi liniştea să ni se aştearnă peste ochi, tu încă vei avea timp să îmi pronunţi numele, îmi vei pronunţa pentru prima dată numele, Iulana Romiszowska, pentru prima dată numele meu rostit de vocea ta nocturnă.

Picăturile de ploaie se izbesc de acoperiş şi de covorul de flori moarte de pe jos. Corbii caută adăpost sub coroana cireşilor goi. La intrarea în grădină, eu şi dl Langustă Okuda observăm în linişte forma cadavrului incinerat al Iulanei Romiszowska, ridicat anul trecut de la locul accidentului de către băieţii dlui Suguro Shibata, profesor al Asociaţiei de Fugu Armonios din Tsukiji.

— O să dureze ceva până capătă iar culoare iarba aia arsă, spune tatăl meu ca și cum ar vorbi despre vreme.

Și mai mormăie că, după explozie, dl Shibata și-a dat demisia și acum nu mai are pe nimeni care să aibă grijă nici de submarin, nici de grădină.

— E drept că te-ai întors. Dar acum, după ce că ești o pacoste, mai ești și infirm.

Dl Okuda Crustaceu mă țintuiește cu ochii bulbucați, mă analizează din cap până în picioare – după nouă luni în spital, jumătatea care încă funcționează din corpul meu se sprijină pe un scaun cu roțile. Tata mârâie înspre mine, ceea ce înseamnă că trebuie să intru. Va fi prima dată după paisprezece ani când voi trece pragul ușii asteia.

— Astăzi, Yoshiko e cea care o să tranșeze fugu în semn de bun-venit. O să-ți facă plăcere să o cunoști, spune el.

Notes

[←1]

„Fugu” este numele japonez al peștelui tetrodon. Acesta conține tetrodotoxină, o neurotoxină letală. În Japonia, peștele este considerat o delicată și, de-a lungul vremii, tehnicile de preparare, prin îndepărtarea părților toxice, au fost perfecționate și ridicate la rang de artă. Cea mai mică greșeală poate fi fatală pentru consumatori.

Termenul este derivat din japonezul *kōkōsei gyaru*, unde *kōkōsei* înseamnă liceu, iar *gyaru* este reformularea japoneză a englezescului *girl* – fată. Recunoscut ca identitate subculturală, curentul *ko-gal* a devenit popular în anii '90. Sfidând modelele dominante de limbaj și vestimentație, aceste adolescente japoneze au un stil vestimentar aparte, ușor de recunoscut datorită uniformei școlare cu fustă scurtă și ciorapilor albi purtați neglijent, a părului viu colorat și a pantofilor cu platformă.

[←3]

Soapland sau *sopurando* este un termen japonez provenit din unirea cuvintelor englezești *soap* și *land*. Denumeste un tip de bordel în care se practică sexul fără penetrare, pentru că legislația japoneză interzice acest tip de prostituție.

[←4]

Cartierul roșu în Shinjuku, Tokyo.

[←5]

Joc mecanic japonez.

[←6]

Denumirea japoneză pentru frigărui de pui. Se poate referi și la alte tipuri de frigărui.

[←7]

Comparație de cuvinte japoneze și englezești; reprezintă un tip romantic de flirt în societatea japoneză, în general preferat de persoanele timide.

[←8]

Termenul japonez pentru „străin”.

[←9]

Termenul japonez pentru „fantomă”, „spirit”.

[←10]

Cel mai faimos festival de dans tradițional stradal din Japonia, care are loc în fiecare an la jumătatea lunii august.

[←11]

Lanț de magazine de electronice și electrocasnice din Japonia.

[←12]

În japoneză, persoană, îndeobște tânără, care trăiește retrasă, de cele mai multe ori complet izolată, și interacționează numai cu părinții.